ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 486 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΤΕΤΑΡΤΗ 25 ΜΑΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΙΚΑ

Θ' ἀναγκασθῶμεν καὶ πάλιν ἀκόντων ἡμῶν νὰ ἐκφρασθῶμεν φίλα τῷ πρωθυπουργῷ· καὶ θὰ λάβωμεν πάλιν τὴν αὐτὴν ἀφορμὴν ἣν καὶ ἐν τῷ πρώτῳ ἡμῶν ἄρθρῳ. Ἠθελήσαμεν τότε νὰ πολεμήσωμεν τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν κομμάτων, διὰ τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ κ. Τρικούπη, τῆς γεννήσεως νέων κομματιδίων καὶ τῆς νέας πάλιν ὠθήσεως τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν φοβερὰν μετὰ τὸ 1862 χρονίαν σχεδὸν καταντήσασαν νόσον, τὴν νόσον τοῦ ἀκυβερνήτου. Ἐν Ἑλλάδι ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰ κόμματα ὅ,τι εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς ζωϊκῆς πλάσεως. Ὑπάρχουν μονάδες τινὲς ἐν τοῖς κατωτέροις στρώμασι τῆς ζωολογίας παρ' αἷς ἡ ἐπανάληψις τοῦ εἴδους—ἡ γέννησις—γίνεται δι' ἀποσχίσεως τεμαχίου τινὸς ἐκ τοῦ ὅλου ζώου· ἡ ἀπόσχισις ἐκείνη σημαίνει τοκογονίαν· οὕτω πως ἐνταῦθα ἄκρον τι ἐκ τῆς ὅλης κομματικῆς χλαμύδος ἀποσχίζεται καὶ σχηματίζει μικροσκοπικὸν ἱμάτιον ὅπερ περιβάλλεται ὁ νέος ἀρχηγὸς τοῦ κομματιδίου· ἀπαραλλάκτως ὅπως ἐκ ῥάκους τινος τῆς μητρικῆς ἐσθῆτος σχηματίζει κορασὶς ἔνδυμα διὰ τὴν κούκλαν της. Καὶ κάποτε μὲν τὰ νεόσχιστα αὐξάνουν καὶ ἀνδρίζονται· κάποτε μένουν διὰ παντὸς κοῦκλαι. Καὶ αἱ κοῦκλαι αὐταὶ ἐννοοῦν ἐν διαμάχῃ νευροσπάστων καὶ ξυλοκοπήμασι Περικλέτων νὰ κυβερνήσουν τὴν ἀτυχῆ καὶ δυσδαίμονα διὰ τοὺς ἄρχοντας αὐτῆς Ἑλλάδα.

Τώρα χάρις εἰς τὴν διάστασιν ἑνὸς ἢ δύο ὑπουργῶν μετὰ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ μᾶς βγαίνει νέον ζήτημα, ὅπερ διὰ πλατέων δύο τρεῖς συνάδελφοι ἀνέλυσαν καὶ ἐξακολουθοῦν ἐν *ἐθνικῇ ἀγανακτήσει* νὰ ἀναλύουν, τὸ ζήτημα τῆς φιλοτιμίας τῶν ὑπουργῶν. Κατὰ τὰς συναδέλφους αὐτάς, *ὁ πρωθυπουργὸς κατέστη φορτικὸς καὶ ἀπότομος καὶ περιφρονητικὸς πρὸς τοὺς συναδέλφους· τὸ ἀπότομον καὶ αὐταρχικὸν τοῦ πρωθυπουργοῦ ἠρέθισε καὶ εὐλόγως τὴν φιλοτιμίαν τῶν φιλοτίμων· τοῦτο δὲ τοῦ πρωθυπουργοῦ τὸ φρόνημα ἀποκαθίστα τοὺς ὑπουργοὺς οὐχὶ ἀντιπροσώπους τοῦ βασιλέως καὶ ὑπευθύνους τοῦ νόμου δεαχειριστὰς, ἀλλ' ἁπλοῦς καὶ εὐτελεῖς ὑπηρέτας τῶν θελήσεων καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ πρωθυπουργοῦ· ὁ πρωθυπουργὸς θέλει νὰ ἔχῃ οὐχὶ συναδέλφους ἰσοτίμους καὶ συζητοῦντας καὶ κοινῇ ἀποφασίζοντας, ἀλλὰ* **γραμματικοὺς** *ἁπλοῦς ἐκτελοῦντας τὰς θελήσεις αὐτοῦ* κτλ. κτλ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ νέα ἐγκλήματα τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ὅπως ἀναγράφονται ὑπὸ τοῦ ἀντιπολιτευομένου τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τύπου, μετ' ἀδιαφορίας πρὸς γενικωτέρας σκέψεις, μετὰ τῆς παντελοῦς λήθης ὅτι τὴν Ἑλλάδα ἥκιστα ἐνδιαφέρει ἡ φιλοτιμία τοῦ κ. Ρούφου ἢ τοῦ κ. Κοντοσταύλου, ἀλλ' ἡ κυβερνητικὴ μόνον ἐνδελέχεια πρὸς παραγωγὴν ἔργων. Τί δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἐν τῷ χυδαίῳ τούτῳ πολέμῳ κατὰ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ; Ὅτι ἡ κυβέρνησις πρέπει νὰ συγκροτῆται ἀπὸ ὅσα ὑπουργεῖα τόσας καὶ κυβερνήσεις, ἀπὸ ὅσα χαρτοφυλάκια τόσας καὶ σημαίας, καὶ ὅτι διὰ ν' ἀποφασισθῇ κάτι τι πρέπει νὰ συμπολεμήσουν σημαῖαι, νὰ συγκρουσθῶσι χαρτοφυλάκια, ἴσως καὶ κεφαλαὶ ἀκόμη· ὁ δὲ ἡττηθεὶς νὰ ὑποκύψῃ, ὁ νικήσας νὰ ἐπικρατήσῃ· ἀλλὰ καὶ τότε νομίζομεν οἱ *φιλελεύθεροι* συνάδελφοι δὲν θὰ εἶναι εὐχαριστημένοι· διότι καὶ πάλιν θὰ φωνάζουν: ἐπεκράτησεν ἡ κτηνώδης βία· ἐνίκησεν τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου· ἀλλ' εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς ἠθικῆς ἰσότητος.....καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολιτειολογικὰ λερμπαλέρ· ἄλλη ἴδοιπον μέθοδος ἐνεργείας· ἡ κυβέρνησις πρέπει νὰ σχηματισθῇ καὶ αὐτὴ εἰς εἶδος τι Βουλῆς· νὰ ὑπάρχῃ συμπολίτευσις ἀπὸ τοὺς κυρίους Τρικούπην καὶ Λομβάρδον· ἀντιπολίτευσις ἀπὸ τοὺς κυρίους Ράλλην καὶ Ροῦφον· κέντρον ἀπὸ τὸν κ. Κοντόσταυλον· ἥτις δὲ μερὶς κατορθώνει νὰ παρασύρῃ μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἐκ Χίου πολιτευτήν, ἐκείνη καὶ νὰ νικᾷ. Μὴν ἐκλάβητε δὲ ταῦτα ἀστεῖα· ῥητῶς τοῦτο ἀπαιτοῦσιν αἱ πολεμοῦσαι τὸν κ. Τρικούπην ἐφημερίδες· ὅ,τι δὲ ὑπερβολικὸν ἀναγράφεται ἐν ταῖς στήλαις των, ὅτι κατήντησε φορτικὸς καὶ περιφρονητικὸς καὶ ταπεινωτικὸς πρὸς τοὺς συναδέλφους του, εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα γεννῶνται αὐτόματα ἐκ τῆς γονιμοτάτης καὶ πολυτόκου ἀντιπολιτευομένης πένας· διότι ὅλοι γνωρίζομεν τὸν κ. Τρικούπην αὐταρχικὸν ἴσως κατ' οὐσίαν, ἀλλ' ἀβρότατον τοὺς τρόπους καὶ συζητητικὸν ἐν τῷ μέτρῳ τῆς λογικῆς· οὐδὲ ἠδύνατό ποτε νὰ φέρηται ἀποτόμως πρὸς συνάδελφον, ὡς τὸν κ. Ράλλην, μεθ' οὗ δεκαετηρίδα καὶ πλέον συνδέεται ὄχι μόνον διὰ κομματικῶν, ἀλλὰ διὰ δεσμῶν φιλίας.

Ταῦτα πάντα ὅμως οὐδόλως ἐκώλυσαν ὥστε κυβέρνησις νὰ ἦνε ὁ Τρικούπης καὶ μόνος αὐτός. Κυβέρνησιν δὲ λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν τὴν διοίκησιν, ἧς ἀνώτεροι ἀρχηγοὶ εἶνε οἱ λοιποὶ συνυπουργοί· ἀλλὰ κυβέρνησις ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτῆς σημασίᾳ, κέντρον δηλαδὴ καὶ ψυχὴ καὶ ἀτμὸς τῆς ὅλης μηχανῆς τοῦ κράτους, τῆς ἁρμονίας ἥτις δέον νὰ σχημα-

τίζεται ἐκ τῆς πολυσυνθέτου καὶ πολυοργάνου κυβερνητικῆς ὀρχήστρας, οὐδεὶς ἄλλος κατὰ φύσιν, κατὰ νόμον, κατὰ σύνταγμα, ὀφείλει καὶ πρέπει νὰ ἦνε εἰμὴ ὁ πρωθυπουργός. Τί σημαίνει ὅτι ὁ Βασιλεὺς προσεκάλεσε τὸν δεῖνα νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν; Τί ἄλλο εἰμὴ ὅτι τὸν προσεκάλεσε νὰ ἐκλέξῃ τὰ ὄργανά του; Ὄργανον δὲ τοῦ Βασιλέως ὁ πρωθυπουργός· ὄργανα δὲ τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως οἱ ὑπουργοί. Ἄλλως δὲν ὑφίσταται κυβέρνησις, ἀλλ' ἀναρχία, ἥτις μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ ρωμαϊκὰ τριουμβιράτα, καὶ μὰ τὸ ναί, τὸ ὑπουργεῖον δύναται νὰ δώσῃ ἕνα Πομπήϊον, ἕνα Κράσσον, ἕνα Καίσαρα, τὸν Ράλλην, τὸν Ρούφον, τὸν Τρικούπην· ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ ἀνάγκη ὑπαγορεύει νὰ φονευθῇ ὁ Κράσσος, νὰ ἡττηθῇ ἐν Φαρσάλοις ὁ Πομπήϊος καὶ νὰ ἀναγορευθῇ δικτάτωρ ὁ κ. Τρικούπης. Αἱ τριανδρίαι ἢ πολυανδρίαι πανταχοῦ ἀπέτυχον καὶ μόνον ἐν ἐποχαῖς βρασμοῦ, ἀνατροπῆς, ἐπαναστάσεως ἴσχυσαν τὰ τριουμβιράτα καὶ τὰ Διευθυντήρια. Ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι ἀπολαύομεν πλήρους εἰρήνης, οὔτε θὰ δεχθῇ ὁ τόπος νὰ ἀναστατωθῇ, διὰ νὰ σβεσθῇ ὁ δύσερως ἔρως τοῦ κ. Δηλιγιάννη καὶ ἱκανοποιηθῇ ἡ φιλοτιμία τοῦ κ. Ράλλη. Εἶνε λυπηρόν, σκληρὸς λυπηρόν, ὅτι τοιαῦται ἐγκληματικαὶ φιλοδοξίαι εὑρίσκουν δημοσιογραφίαν πρόθυμον νὰ τὰς φιλοξενῇ καὶ νὰ τὰς περιποιῆται. Εὐτυχῶς ὁ τόπος ἐν Ἑλλάδι, ἀντιπροσωπεύων συμφέροντα ἀτόμων, στερεῖται τῆς βαρύτητος ἣν ἄλλαχοῦ ἔχει, ἄλλως θὰ ἦτο καὶ ἐθνικῶς λυπηρὰ ἡ φαγοῦρα αὕτη δύο ἢ τριῶν δημοσιογράφων, λαβόντων ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν τοὺς διαστάντας καὶ ἐντὸς ὀλίγου μεταστάντας ὑπουργούς, ἐνῷ καλῶς γνωρίζουν ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ὑπηρετοῦν μὲν ἑαυτοὺς καὶ τὰ συμφέροντά των, βλάπτουν δὲ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου των.

Ἴδετε τὰς δύο ἐφημερίδας αἵτινες ἀνέλαβον τὴν ὑπεράσπισιν τῆς καταπατηθείσης φιλοτιμίας τῶν ὑπουργῶν τοῦ κ. Τρικούπη. Ἡ μὲν θέλει νὰ θολώσῃ τὰ νερά, διότι ὁ γράφων μετ' ἀγωνίας προσδοκᾷ κυβερνητικὴν μεταβολὴν ἵνα πέσῃ αὐτῷ τὸ προσῆκον χαρτοφυλάκιον, ἡ δὲ, διότι ὁ γράφων αὐτὴν πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ προσεχῶς εἰς ἔλεγχας, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ ἑνὸς τῶν *μεταστάντων* ὑπουργῶν. Δὲν ἀποτελοῦν χαριτωμένην ἀμφότεροι διωδίαν;

Ἀλλὰ τί διωδίαν ἀποτελοῦσιν οἱ δύο φιλότιμοι ὑπουργοί, οἵτινες καὶ ὑπομνήματα περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ στρατοῦ ἀπηύθυναν πρὸς τὸν Βασιλέα! Οἱ φιλοπάτριδες! Δεκατετράμηνον τώρα ὁ στρατὸς συνεποσοῦτο εἰς πέντε καὶ ἓξ μυριάδας, καὶ ὁ διευθύνων αὐτὸν ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν εἶχεν αὐτοφυὲς τὸ πνεῦμα τοῦ Μόλτκε. Τώρα μὲ τὸ νὰ μὴ ἔλαβεν ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, ἵνα καταστῇ δύναμις, καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἀνακατεύθηκε πολὺ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν εἰς τὰς παραγγελίας τῶν πλοίων, ὁ στρατὸς ἠλαττώθη ἀμέσως εἰς ὀλίγας ἑξηκοντάδας ἀνδρῶν καὶ ὁ πρῶην Μόλτκε μετεβαπτίσθη στρατηγὸς Μπούμ ἢ καὶ ἁπλοῦς εὐνοούμενος Φρίτσ. Ἡ δὲ ταπεινὴ δημοσιογραφία μετοχετεύει τὰς ἀηδίας αὐτὰς ἐν ταῖς σοβαραῖς στήλαις της, προξενοῦσα εἰς πάντα ἔντιμον δημοσιογράφον τὴν ἀηδίαν ὅτι ἀνήκει εἰς τοιοῦτο ἄχαρι ἐπιτήδευμα, ἄξιον τῆς περιρρονήσεως ὅλου τοῦ κόσμου. Διότι εἶνε πλέον βέβαιον ὅτι ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων ὀλετήρων τοῦ ἔθνους πρωτίστην κατέχουσι θέσιν καὶ οἱ δημοσιογράφοι, ἐργασθέντες πολλάκις ἐναντίον τῆς πατρίδος των ἐπὶ ἀδρᾷ ἐξαγορᾷ ὑπό τε ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν.

Εὐτυχῶς ἡ κοινὴ γνώμη ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ ὑπὸ τὰς γραμμὰς τῶν κορσεδορόρων δημοσιογράφων καὶ νὰ ἐξηγῇ τὰ γριφώδη γραφόμενά των μὲ τὸ *πρακτικὸν λεξικὸν* ἀνὰ χεῖρας. Ἐν δὲ τῷ παρόντι ζητήματι ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι πεπεισμένη ὅτι οἱ ἀχαλίνωτοι ὑπουργοὶ οὐδεμίαν ἄλλην δικαίαν ἀξίωσιν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἢ νὰ εἶναι ἁπλοῖ γραμματικοὶ τοῦ κ. Τρικούπη.

Καλιβάν.

---

63 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 63

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 485)

Οἱ Βανδαῖοι καὶ οἱ Βρεττόνοι ἤρξαντο ταραττόμενοι.

Οἱ πρίγκηπες, ἔλεγον, ἔμελλον νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς Γαλλίαν ὑπὸ ἰσχυροῦ ξενικοῦ στρατοῦ, ὅστις θὰ ἐκυρίευε τοὺς Παρισίους, ὁ δὲ Λουδοβῖκος ΙΣΤ'. ἀπελευθερούμενος θ' ἀνελάμβανε τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον καὶ θ' ἀνέβαινεν ἐπὶ τοῦ θρόνου νικητής.

Ματαία ἐλπίς· ἡ συμμαχία ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ Λουδοβῖκος ΙΣΤ' ἐπλήρωσε διὰ τῆς κεφαλῆς του τὰ λάθη τῶν προκατόχων του.

Ὁ μαρκήσιος Σαμαρὰνδ ἐκαρατομήθη καὶ αὐτός, ὡς βασιλικός, τὰ δὲ ὑπάρχοντά του ἐδημεύθησαν πρὸς ὄφελος τοῦ Κράτους.

Ἡ θλῖψις τῆς Σαμαρὰνδ, μαθούσης τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ὑπῆρξε μεγίστη· τὸ κατ' ἀρχὰς κατέλαβε τὴν ψυχήν της πολλὴ ἀποθάρρυνσις καὶ ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῇ οἷόν τινα ἀηδίαν τῆς ζωῆς· ἀλλ' ὁ υἱός της ἐκώλυσεν αὐτὴν τοῦ ν' ἀποθάνῃ, τὸ δὲ καθῆκον ἐπέτασσεν αὐτῇ νὰ ζήσῃ. Κατενίκησε τὴν ἀδυναμίαν της καὶ τὴν θλῖψίν της καὶ ἠσχολήθη εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ νεαροῦ Λουδοβίκου Σαμαρὰνδ, καὶ, διὰ τῶν χρημάτων, ἃ εἶχε παραλάβει μεθ' ἑαυτῆς, καὶ τῶν ἀδαμάντων της, οὓς ἐπώλησε προθύμως, κατώρθωσεν, ὥστε ὁ υἱός της νὰ τύχῃ ἀσφαλοῦς καὶ μονίμου ἀγωγῆς.

Δώδεκα παρῆλθον ἔτη. Ἐν Γαλλίᾳ σοβαρὰ γεγονότα ἐπετελέσθησαν. Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης κατέλαβε τὴν ἐξουσίαν, τὴν δὲ ταραχὴν διεδέχετο ἡ γαλήνη. Δὲν ὑπῆρχε πλέον προγραφή, οἱ δὲ ἐξόριστοι βαρυνθέντες νὰ ζῶσιν ἐν ἐξορίᾳ ἐπανέκαμπτον ἐν Γαλλίᾳ.

Ἡ μαρκησία Σαμαρὰνδ εἶχεν ἤδη ὁρίσει τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς της, ὅτε αἴφνης ἔπεσεν ἀσθενής. Ἡ νόσος προσέλαβε χαρακτῆρα ὀξὺν καὶ μετὰ ἐννέα ἡμέρας ἀπεβίωσεν. Ὁ μαρκήσιος ἐθρήνησε τὴν μητέρα του, ἣν τοσοῦτον ἠγάπησεν, ἔπειτα ἠρώτησε θλιβερῶς ἑαυτόν:

— Τί ὀφείλω νὰ πράξω;

Ἡ κατάστασίς του δὲν ἦτο εἰς καλὸν σημεῖον. Εἶχε μὲν καλὸν ὄνομα, ἀλλὰ τί σημαίνει ὄνομα χωρὶς περιουσίαν; Ἐν τῷ μητρικῷ ταμείῳ εἶχεν εὕρει δεκάδα χιλιάδων φράγκων. Δεκακισχίλια φράγκα! Ἡ ποσότης αὕτη ἦν ἡ μόνη, ἥτις ὑπελείπετο αὐτῷ ἐκ τῆς μεγίστης περιουσίας τῶν προγόνων του. Ἐν τούτοις ὤφειλε νὰ λάβῃ ἀπόφασίν τινα. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ στρατιώτης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐλάβομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν καὶ προσωπικῶς τὸν ἀγωνιστὴν τοῦ Καραλῆ Δερβὲν **Ἐπαμεινώνδαν Μαυροδῆμον.** Συνήθως αἱ φυσιογνωμίαι ἀρίστανται ἐπ' ἀγαθῷ ἢ τοὐναντίον, ἀπὸ τοῦ ἰδεώδους, ὃ σχηματίζομεν περὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουν κυριεύσει τὸν νοῦν ἢ τὴν καρδίαν μας. Ἀλλ' ἐν τῷ Ἐπαμινώνδᾳ Μαυροδήμῳ ἀνεύρομεν ἐκεῖνο ὅπερ ἐφανταζόμεθα. Ἐκ τῶν σπανιωτέρων στρατιωτικῶν φυσιογνωμιῶν. Μᾶλλον ὑψηλοῦ ἀναστήματος, κορμοῦ ἀθλητικοῦ, σχεδὸν μελαψός, μὲ φυσιογνωμίαν ἐκφραστικωτάτην, μαύρους ὡραίους ὀφθαλμούς, γραμμὰς κανονικὰς, πυκνὸν καὶ παχὺν μύστακα, μέτωπον εὐρὺ καὶ θώρακα στήθους ὄντως στρατιωτικόν. Ὁ κ. Μαυροδῆμος πρὶν ἢ λάβῃ τὸν χρυσοῦν Σταυρὸν μετὰ το Καραλῆ καὶ προβιβασθῇ εἰς λοχαγὸν κατ' ἐκλογὴν, ἔλαβε τὸν ἀργυροῦν καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, καταδιώκων λῃστείαν, καὶ καθὰ λέγει ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἀφελῆ του γλῶσσαν, εἶχε κάμει τέσσαρα ἀποτελέσματα, κατέτρεψε δηλ. τέσσαρας συμμορίας, καὶ ὅμως ἄνευ τοῦ Γρίβα, ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τοῦ 72, καλῶς γνωρίζοντος νὰ ἀμείβῃ τοὺς γενναίους καὶ νὰ δημιουργῇ πνεῦμα στρατιωτικόν, τίς οἶδε ἐὰν ὁ Μαυροδῆμος ἀπογοητευμένος δὲν ἀπεσύρετο εἰς ἀποστρατείαν, διότι τρεῖς ἢ τέσσαρες ὑπουργοὶ κατὰ συνέχειαν εἶχαν παραγνωρίσει τὰ δικαιώματά του εἰς προβιβασμόν. Ἔχει δὲ δύο ἄλλους ἀδελφούς, ἐπίσης ἀξιωματικούς, ὧν ὁ εἷς ἀθλητικώτερος αὐτοῦ τοῦ Ἐπαμινώνδα, ὁ δὲ πατὴρ τῶν Μαυροδήμων ὁ ἀγωνιστὴς Στάμος ἀπέθανε Ταγματάρχης.

Εἶνε λοιπὸν οἰκογένεια στρατιωτική, παρ' ἧς δὲν ἠδυνάμεθα ἢ νὰ περιμένωμεν τὰ θαύματα, ἅπερ 35 ἄνδρες ὑπὸ τὸν Ἐπαμεινώνδαν ἔκαμαν ἐναντίον πεντακοσίων τούρκων, τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ὁροθετικοῦ πολέμου κρατήσαντες τὰς θέσεις των καὶ ρίψαντες ἐκ τῶν ἐναντίων τόσους νεκρούς. Ὁ Ἐπαμεινώνδας Μαυροδήμου διηγεῖται μετὰ τόσης ἀφελείας καὶ φυσικότητος τὰ γενόμενα, ὡς νὰ μὴ ἔκαμε εἴποτε· καὶ ἐκ τῆς διηγήσεως καταφαίνεται ὅλη ἡ ὁμηρικότης τοῦ πρωτοτύπου ἐκείνου ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, μὲ ἀνταλλαγὴν ὕβρεων, ἐνῷ ἐπολέμουν, διαλόγων, ἀλαλαγμοῦ καὶ εὐφυϊῶν ἀκόμη. Ὅταν πρῶτον ἀνηγγέλθη εἰς τὸν Μαυροδῆμον ὑπὸ ἀσθμαίνοντος ἐρίππου χωρικοῦ ὅτι ἔρχονται τοῦρκοι, ἡ ἔνστικτος σπαρτιατικὴ ἀπάντησις τοῦ γενναίου ὁπλαρχηγοῦ ἦτο ἀμέσως: **ποῦ εἶνε;** ἐνῷ ὁ πολίτης προσεπάθει νὰ τοῦ παραστήσῃ τὸ πλῆθος τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ, καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ αἰσθανθῇ ψηλαφητὴν τὴν ὀργὴν τοῦ ἀγανακτήσαντος ἐπὶ τῇ ἀπιστίᾳ τῶν τούρκων στρατιώτου, λέγοντος αὐτῷ ἀγρίως, μωρ' ἐγὼ σὲ ρωτῶ ποῦ εἶναι, ὄχι πότοι εἶναι. Ἔχει νὰ λέγῃ διὰ τὴν εὐστοχίαν τοῦ γενναίου Εὐζώνου μας.

Ὅταν τὸ πρῶτον παρουσιάσθη λευκὴ σημαία ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, πρὶν ἢ τὴν καλοδιακρίνουν καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ διατάξῃ παῦσιν τοῦ πυρὸς ὁ Μαυροδῆμος, εἰς εὔζωνος πυροβολεῖ καὶ θραύει τὸ κοντάρι της. Δύο μέραις σχεδὸν δὲν ἔφαγαν τίποτε, χάρις εἰς τὴν περιλάλητον ἑλληνικὴν ἐπιμελητείαν. Κρασὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ δοῦνε. Νεράκι μόνον. Καὶ ὅμως ἐπολέμησαν ὡς θηρία οἱ Ἕλληνες τοῦ Μαυροδήμου. Ἔκτοτε ἡ φουστανέλλα δὲν λέγομεν ὅτι ἐμποιεῖ τρόμον—ἀλλὰ σεβασμὸν εἰς τοὺς Τούρκους, χάρις εἰς ἕνα ψευτοπόλεμον, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐχρειάζετο ἡ σιδηρὰ ἐπιμονὴ τοῦ Τρικούπη νὰ προκαλέσῃ, ἐνῷ τίς οἶδε ποίας γονυκλισίας θὰ προσκάλουν τὰ λελυμένα νεῦρα τοῦ Δηλιγιάννη.

Μάλιστα, προσέθεσε, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς του, ἰδοὺ ὅ,τι ὀφείλω νὰ πράξω.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἦλθεν εἰς Παρισίους ἔνθα διέμεινε μόνον κατὰ τὸν ἀναγκαιοῦντα χρόνον διὰ τὴν κατάταξίν του εἰς σύνταγμά τι τῆς γραμμῆς διαμένον ἐν Γρενόβλῃ.

Δὲν θὰ τὸν παρακολουθήσωμεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ πατήρ του ἐγένετο πιστὸς ὑπηρέτης τῆς βασιλείας, οὗτος δὲ πιστὸς ὑπηρέτης τῆς αὐτοκρατορίας.

Θὰ τὸν ἐπανεύρωμεν κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Βουρβόνων ἀντισυνταγματάρχην καὶ ἀξιωματικὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Κατὰ τὰς ἑκατὸν ἡμέρας διωρίσθη συνταγματάρχης· ἡ ἐν Βατερλὼ διαγωγή του ἦν ἡρωϊκή· ἀνήγειρον αὐτὸν ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης βαρέως τετραυματισμένον.

Ἐν τούτοις ἐθεραπεύθη ταχέως καὶ εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δύο μηνῶν ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ.

Ὁ μαρκήσιος Σαμαρὰνδ, ἐὰν ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ συμμεθέξῃ τῆς ἄγρας, εἰς ἣν ἐρώρμων οἱ μετανάσται καὶ νὰ ἀνακτήσηται εὐκόλως τὴν περιουσίαν του. Ἀλλὰ λίαν ὑπερήφανος ἀπέρυγε καὶ δὲν ἐζήτησε τίποτε· ἦτο στρατιώτης, δὲν ἦτο αὐλικός.

Οὐδέποτε ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἰδέα τοῦ γάμου· ἄλλως ὡμολόγει ἑκουσίως ὅτι οὐδὲν βλέμμα γυναικὸς ἠδυνήθη νὰ διεγείρῃ τὴν καρδίαν του· ὅπως δὲ μὴ παράσχῃ ἀφορμὴν, ὥστε νὰ χαρακτηρίσωσιν αὐτὸν ὡς ἀναίσθητον ἐξ ἀποφάσεως, ἔσπευδε νὰ προσθέτῃ μειδιῶν:

— Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας πολεμούσαμε πάντοτε, δὲν βρίσκαμε λοιπὸν καιρὸν ν' ἀγαπήσωμεν.

Εἰς ταῦτα δέ τῷ ἀπεκρίνοντο:

— Ἔστω· ἀλλὰ τώρα, κύριε μαρκήσιε;

— Τώρα, ἀπεκρίνετο σοβαρῶς, τώρα δὲν εἶμαι πλέον νέος· ὁ καιρὸς τοῦ ἔρωτος παρῆλθεν.

Ἐν τούτοις ἡ καρδία τοῦ στρατηγοῦ Σαμαρὰνδ δὲν ἔμεινε κλεισμένη εἰς πᾶσαν ἀγάπην· ὁ μαρκήσιος ἠγάπα πατρικῶς παιδίσκην τινα, ὀρφανὴν, ἣν ἐθεώρει ὡς θυγατέρα του. Ὠνομάζετο Κεκιλία Βωμπάν. Αὕτη ἀπώλεσε τὴν μητέρα της δύο ἔτη μετὰ τὴν γέννησίν της. Ὁ πατήρ της, ἀξιωματικὸς ἄνευ περιουσίας, ἐτραυματίσθη θανατηφόρως ἐν Βάγγραμ καὶ ἀπεβίωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μαρκησίου, φίλου του, πρὸς ὃν εἶπεν:

— Ἡ μικρά μου Κεκιλία μέλλει νὰ μείνῃ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ. Λουδοβίκε, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας σας, μὴ ἐγκαταλίπῃς τὴν δυστυχῆ ὀρφανήν, ἐσὸ ὁ προστάτης καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, εἶπεν ὁ Σαμαρὰνδ.

Ὁ δὲ λοχαγὸς Βωμπὰν ἀπέδωκε τὴν τελευταίαν πνοὴν προφέρων τὴν λέξιν εὐχαριστῶ.

Τοιουτοτρόπως ἡ μικρὰ Κεκιλία, δεκαεξάετις τότε, ἐγένετο ἡ κηδεμονευομένη τοῦ μαρκησίου.

Ἡ Κεκιλία σὺν τῇ ἡλικίᾳ ἐγένετο χαρίεσσα, θελκτική

Ἡ αὐλὴ τοῦ κ. Τρικούπη ἐχαιρέτισε χθὲς τὸ ἑσπέρας πολὺ αἴθριον ἐπανελθόντα τὸν κ. Πρόεδρον ἐκ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου· διεδόθησαν δὲ καὶ φῆμαι συμβιβασμοῦ τῶν διϊσταμένων, ἂν καὶ προχθὲς ὁ κ. Πρόεδρος ἐφάνη εἰς τοὺς αὐλικούς του πολὺ συννεφιασμένος, διεδίδετο δὲ μετ' ἐπιτάσεως ἡ προσεχὴς ἐπάνοδος τοῦ Βασιλέως ὅπως συμβιβάσῃ τοὺς ἀσυμβιβάστους.

———

Μὲ συμπάθειο μίαν ἐπανόρθωσιν εἰς τὴν «Ὥραν». Γράφει ἁπλοϊκῶς ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπανέρχεται μετὰ τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν βασιλοπαίδων τὴν 1 Ἰουλίου καὶ ὅτι περὶ τὴν 10 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ μὲν βασιλεὺς ἀπέρχεται εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἡ δὲ **βασίλισσα** θὰ διαμείνῃ ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς Δικελείας. Καὶ ἐδῶ εἰς τὰ *ἀραιὰ* τὸ 'γάλασεν ἡ «Ὥρα». Ἐλησμόνησεν ὅτι ὁ αὐθέντης της, ἀναχωρήσαντος τοῦ βασιλέως, θὰ διαχειρίζηται τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν καὶ ὅτι ἡ Ὄλγα ἀντὶ βασιλίσσης θὰ ἦνε εὐπειθὴς τοῦ ἀντιβασιλέως ὑπήκοος.

———

Οἱ περὶ τὸν κ. Δηλιγιάννην, θέλοντες νὰ περιποιήσωσι πολιτικὴν σημασίαν εἰς τὸν μόνον δῆμον ὅστις εὐτυχῶς μέχρι τοῦδε δὲν ἐπηρεάσθη ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, συνῆλθον καὶ συνεσκέψαντο περὶ τοῦ ὑποψηφίου ὃν θέλουσιν ὑποστηρίξει· κατ' ἀρχὰς προὐτάθη ὡς τοιοῦτος ὁ κ. Ν. Καλλιφρονᾶς, ἀλλ' ἀπεκρούσθη, τῆς πλειοψηφίας οὔσης ὑπὲρ τοῦ κ. Φρεαρίτου, ἀνακηρυχθέντος ὑποψηφίου δημάρχου τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ὑποστηριζομένου ὡς γνωστὸν καὶ ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ κ. Λεωνίδα Δελιγεώργη· ὁ δὲ κ. Ν Καλλιφρονᾶς προσκληθεὶς νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν κ. Φρεαρίτην, ἀπήντησεν ὅτι ἀκριβῶς κατὰ τούτου καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ κυρίως θέλουν προβῆ αἱ ἐνέργειαί του.

———

Ἀνεχώρησε σήμερον λίαν πρωῒ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἐπαρχίαν του ὁ βουλευτὴς Εὐρυτανίας κ. Γ. Ζηνόπουλος. Ἀναχωρεῖ ἵνα ἐπανίδῃ τοὺς ἐκλογεῖς του μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐκ τῶν πρώτων ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν του ἐν τῇ βουλῇ πρωταγωνιστήσας ἐν τῇ ἀραιᾷ καὶ ἀκροβολιστικῇ φάλαγγι τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ κ. Ζηνόπουλος εἰργάσθη ἐν τῇ Συνόδῳ αὐτῇ πρακτικώτερον καὶ σκοπιμώτερον τῶν ὑποψηφίων ἀρχηγῶν· ταχὺς εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τὰ ζητήματα, ἀνένδοτος εἰς τὸ μελετᾶν αὐτὰ, εὐτυχὴς εἰς τὸ διατυπώνειν, γοργὸς ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ δεινὸς ἐν τῷ κέντρῳ, ὁ κ. Ζηνόπουλος εἶνε γεννημένος πολιτευτὴς, καὶ δικαίως, πολὺ δικαίως ὁ Κουμουνδοῦρος ἐπὶ δεκαπενταετίαν ὅλην τὸν ἀνεγνώριζεν ὡς τὸν ἀπαραίτητον τοῦ κόμματος αὐτοῦ. Ἐπανακάμπτοντα τώρα εἰς τὴν ἐπαρχίαν του οἱ Εὐρυτᾶνες θερμότερον βεβαίως θὰ δεξιωθῶσι, διότι ὁ κ. Ζηνόπουλος διεκρίθη ἐπὶ τακτικῇ λαμπρᾷ, ἣν ἐξετίμησαν καὶ δεξιοὶ καὶ ἀριστεροί. Ὁ κ. Ζηνόπουλος ἴσως προσκληθῇ ἐν Ἀγρινίῳ νὰ συζητήσῃ ἐν δημοσίῳ συλλαλητηρίῳ τὸ φλέγον τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην ζήτημα τοῦ καπνοῦ.

———

Παρεπιδημεῖ ἐνταῦθα ὁ πρώην ἔπαρχος Αἰγιαλείας καὶ νῦν γραμματεὺς τῆς νομαρχίας Κερκύρας κ. Χρῆστος Παλαμᾶς, ἐκ τῶν ὀλίγων νέων ὑπαλλήλων τῶν διακριθέντων ἐπί τε νοημοσύνῃ, ἐνεργείᾳ καὶ δραστηριότητι πρὸς πᾶν τὸ δυνατὸν γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σχετικῇ βεβαίως ἀνεξαρτησίᾳ ἐκ τῆς κεντρικῆς ἀρχῆς, ἀνεπηρεάστῳ ἀπὸ τοῦ φατριασμοῦ καὶ τῆς πολιτικῆς. Ὁ κ. Χρῆστος Παλαμᾶς καὶ ἐν Ἀγρινίῳ καὶ ἐν Κυπαρισσίᾳ καὶ ἐν Αἰγίῳ ἐδικαίωσε ἐκείνους οἵτινες ἐχάρησαν ὅτε διωρίσθη κατὰ πρώτην φορὰν εἰς διοικητικὴν θέσιν νεαρὸς διδάκτωρ τὰ νομικὰ, κομψὸς λογογράφος καὶ τὸ κυριώτερον πάντων χαρακτὴρ ἄμεμπτος καὶ ἀφατρίαστος. Οἱ «Σημερινοὶ Καιροὶ», ἐφημερὶς ἀνεξάρ-

τητος τοῦ Αἰγίου, θερμότατα ἐπαινεῖ τὴν ἀγαθὴν καὶ πρωτοφανῆ ἴσως ἐκεῖ διοίκησίν του, ἀναγράφουσα πολλὰ ἔργα, ἅπερ ἔφερεν εἰς πέρας, λιμενικά, ἐκπαιδευτικά, δημόσια. Πιστεύομεν ὅτι ἐπίσης θέλει διαπρέψει καὶ ἐν Κερκύρᾳ, ἔχων μάλιστα τοιοῦτον προϊστάμενον, τὸν ἔντιμον κύριον Λουριώτην.

———

Τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα παραβιάζονται ἐν μέσαις Ἀθήναις, ἀρκεῖ ὁ παραβιάζων νὰ ᾖ ἰσχυρὸς, καὶ ὁ πάσχων νὰ ἦνε ἀδύνατος. Τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ἐσχηματίσαμεν ἀκούσαντες τὰ πικρὰ παράπονα πτωχοῦ οἰκογενειάρχου τοῦ καφεκόπτου Ριζοπούλου, ἔχοντος μικρὰν ἰδιοκτησίαν παρὰ τοὺς ἁγίους Θεοδώρους, τὴν ὁποίαν εἰς ἰσχυρὸς γείτων ὀνειροπολεῖ νὰ καταλάβῃ δῆθεν ὡς τεμάχιον δι' ἕνα κομμάτι ψωμί· ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ τὴν κηρύξῃ ὡς ἑτοιμόρροπον διὰ τῶν πολλὰ κατορθούντων νομομηχανικῶν, καὶ τοῦ τὸ ἐκρήμνισαν τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου τὸ μαγαζάκι, τώρα δὲ δὲν τοῦ δίδουν ἄδειαν νὰ οἰκοδομήσῃ, διότι ἀνθίσταται ὁ ἰσχυρὸς γείτων καὶ εἴμεθα εἰς τὴν Τουρκιὰν, Σύνταγμα δὲν ἔχομεν, οἱ νομομηχανικοὶ ὅ,τι κάμνουν θέλου, τοὺς φοβεῖται καὶ αὐτὸς ὁ Λομβάρδος, καὶ βλέπετε ὁ γείτων εἶνε συνδεδεμένος καὶ μὲ τὸ παλάτι, καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσοι λόγοι νὰ χάσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ δίκιο του. Ἄχ! Τουρκαλάδες! ἄχ! Γιανίτσαροι!

———

Ὁ κ. Νικηφόρος Καλογερᾶς ἐνεκρίθη ὡς ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἠλείας. Εὐτυχεῖς οἱ Πατρεῖς τυχόντες ἀρχιερέως διακρινομένου μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς, ὅσαι ἁρμόζουσιν εἰς ἠθικὸν, λίαν μετριόφρονα, ἀριλοχρήματον καὶ χριστιανικώτατον κληρικόν. Καθηγητὴς μέχρι τοῦδε τῆς θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τῶν βασιλοπαίδων ὁ κ. Καλογερᾶς πρώην δὲ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐξεπλήρωσεν αὐστηρῶς τὸ καθῆκόν του, ὡς κληρικὸς δὲ παρέσχεν ἑαυτὸν ἐξαιρετικὸν παράδειγμα οἰκοδομῆς καὶ μιμήσεως τοῖς πᾶσι· πεποίθαμεν δὲ ὅτι καὶ ἤδη ὡς ποιμενάρχης ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Πατρῶν καὶ Ἠλείας θέλει δικαιώσει τὰς προσδοκίας τοῦ ποιμνίου του, ὅπερ ἐπόθει ἕνα τοιοῦτον πράγματι κληρικόν.

———

Τὰ ἀτμόπλοια τῆς Ἑταιρίας Γουδῆ δὲν θὰ προσεγγίζωσιν εἰς τὸ ἑξῆς εἰς Νησίον τῆς Μεσσήνης, ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἰς τὴν ἁγίαν Κυριακήν.

———

Παρατράγωδά τινα συνέβησαν προχθὲς ἐν τῇ ἁμάξῃ τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου μεταξὺ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἑνὸς πολίτου, ὅστις ἐννοοῦσε νὰ φυλάξῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν φιλοτιμίαν. Καὶ ἐπῆλθεν ἀμοιβαιότης λόγων καὶ ἀποπειρῶν κινημάτων. Ἐνῷ δὲ ἦτο καθαρῶς προσωπικὴ ἡ τυχαία ἔρις, ὁ κ. Διευθυντὴς ἠθέλησε παρανόμως νὰ κρατήσῃ τὸν πολίτην, εὐτυχῶς μετεμελήθη πολὺ ὀγλήγωρα καὶ ἀπέλυσεν αὐτόν.

———

Καὶ ὁ ἐκ Σάμου φοιτητὴς Τιμολέων Νικολάου διδάκτωρ τὰ νομικὰ, ἀξίως τῶν μελετῶν καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ.

ΤΟ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

ΕΝ ΤΩ ΥΠΟΥΡΓΙΩ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ὁ κ. Ροῦρος ἔκαμεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας μέγαν θόρυβον πράγματι διὰ τίποτε. Τόσον θόρυβον, ὥστε ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ καὶ μία συνάδελφος ὅτι εἴμεθα εἰς τὰς παραμονὰς

ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, εἶχε πολλὴν στοργὴν πρὸς τὸν προστάτην της τὸν ὁποῖον ἀπεκάλει πατέρα της.

Ὅτε ἡ νεᾶνις ἐγένετο δεκαεξαέτις ἀνεχώρησεε ἐκ τοῦ οἰκοτροφείου ἄνευ λύπης καὶ ἦλθεν ἵνα ἱλαρύνῃ τὴν κατοικίαν τοῦ μαρκησίου. Αὕρνης ὁ βίος τοῦμαρκησίου μετεβλήθη· τὴν μονότονον περιέζ αὐτοῦ σιωπὴν διεδέχθησαν ὁ θόρυβος καὶ οἱ γέλωτες· ἡ μειδιῶσα νεότης τῆς Κεκιλίας ἦτο ὡς τις ἡλιακὴ ἀκτὶς ἐν τῷ βίῳ τοῦ στρατηγοῦ.

— Μετ' οὐ πολύ, διελογίζετο, πρέπει νὰ σκέπτωμαι περὶ τοῦ γάμου της.

Ἀλλ' ὁ γάμος τῆς Κεκιλίας θὰ ἦτο ὁ χωρισμός των· ὁ δὲ μαρκήσιος εἶχε τοσούτῳ συνειθίσει νὰ ἔχῃ τὴν νεάνιδα πλησίον του, ὥστε ἐθεώρει ὡς δυστύχημα τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς ἕτερόν τινα τὴν φροντίδα τοῦ καταστῆσαι αὐτὴν εὐτυχῆ. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τὸνἐγκαταλίμπανενήμέραν τινα, ὅτι ἐκ νέου θὰ εὑρίσκετο μόνος, παραδόξως συνεκίνει αὐτόν· ἐνόμιζεν ὅτι ἐν ἑαυτῷ συνέβαινε σπαραγμός τις, ἡ καρδία του περιεσρίγγετο, οἱ ὀφθαλμοί του ἐδάκρυον καὶ ἀπερίγραπτος θλῖψις κατελάμβανε τὴν καρδίαν του.

— Ἀ! ἐὰν ἤμην νεώτερος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν πικρῶς.

Ἑσπέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου, ἐν τῇ συνήθει θέσει, καθημένη ἐπὶ ἀνακλίντρου ἡ Κεκιλία εἰργάζετο ἐργόχειρον. Ὁ μαρκήσιος ἐκράτει ἐφημερίδα τινα, ἣν δὲν ἀνεγίνωσκεν. Ἐν ὀνειροπολήσει διατελῶν ἐθεώρει τὴν νεάνιδα μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκστάσεως. Μηχανικῶς ἐδίπλωσε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ τραπεζίου. Ἔπειτα ἀνακαλῶν τὰς παρελθούσας ἀναμνήσεις ἐβυθίσθη βαθμηδὸν εἰς ὀνειροπόλησιν.

— Φεῦ! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, παράδοξός τις μοῖρα παρακολουθεῖ τύχας τινάς. Ἐγεννήθην πλούσιος καὶ ἔπρεπε νὰ ζήσω εὐτυχής. Χλεύη τῆς τύχης!... Ἡ περιουσία μου ἀνηρπάγη καὶ ἐνεκαρτέρησα μετὰ θάρρους· ἀλλ' ἡ εὐτυχία, ἣν ἤθελον, ἡ εὐτυχία πάντοτε ἀπεμακρύνθη ἀπ' ἐμοῦ. Φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ σταδίου μου, ἄθυμος, καταβεβλημμένος, βλέπω τὰς ἡμέρας μου ἄνευ ἐλπίδος. Μετὰ τὸν θάνατόν μου, οὐδὲν πλέον ὑπάρχει, μηδέν!...

Ἀνεστέναξεν.

Ἡ νεάνις ἀκούσασα ἤγειρε τοὺς μεγάλους ὡραίους ὀφθαλμούς της, οὓς προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ θετοῦ πατρός της, οὗ τὸ μέτωπον ἦν ἐπεσκιασμένον, τὰ δὲ δάκρυα ἔρρεον ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς.

— Πάτερ, εἶπεν ἡ Κεκιλία μὲ φωνὴν ἀνήσυχον, ἀπό τινος χρόνου σᾶς βλέπω ἄθυμον, τί ἔχετε;

— Τίποτε, σὲ βεβαιῶ τίποτε, ἀπήντησε προδήλως τεταραγμένος.

— Δὲν σᾶς πιστεύω, ὑπέλαβε κινοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ ποιοῦσα μικρόν τινα θελκτικὸν μορφασμόν· ἐὰν ἔπραξα τίποτε, τὸ ὁποῖον σᾶς δυσηρέστησεν, ἐλευθέρως νὰ μὲ ἐπιπλήξητε· εἴπατε λοιπόν, ἔχετε κἀνὲν παράπονον κατὰ τῆς μικρᾶς σας Κεκιλίας;

— Διατί νὰ ἔχω παράπονον ἐναντίον σου;

— Ξεύρω κ' ἐγώ;

— Ἀγαπητὴ μικρὰ, δὲν ξεύρεις ὅτι σὺ εἶσαι ἡ μόνη χαρά μου; Εἶσαι, Κεκιλία, ὅλου τοῦ βίου μου ἡ ζωογονοῦσα καὶ φωτίζουσα γλυκεῖα οὐράνιος ἀκτίς.

— Τότε διατί εἶσθε ἄθυμος;

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε σιωπηλός.

Ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἀνήσυχος οὖσα ἐπὶ τῷ ὅτι ἔβλεπεν αὐτὸν σύννουν ἐπέμενε ζητοῦσα νὰ μάθῃ τὸ αἴτιον τῆς ἀθυμίας του. Ἐγερθεῖσα ἐπλησίασε χαρίεσσα τὸν μαρκήσιον καὶ ἐφίλησεν αὐτοῦ τὸ μέτωπον.

Ὁ γηραιὸς στρατιώτης ᾐσθάνθη πάλλουσαν τὴν καρδίαν του.

— Πάτερ, ὑπέλαβεν ἡ Κεκιλία διὰ θωπευτικῆς φωνῆς, πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἀνεστεναξατε, τί ἐσκέπτεσθε;

— Τί ἐσκεπτόμην; εἶπεν ἀμηχανῶν.

— Μάλιστα, τί;

— Ἐσκεπτόμην σέ.

— Ἐμέ;

— Μάλιστα, Κεκιλία, σὲ, τὸ μέλλον σου. Ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν ὅτι ἤμην πολὺ εὐτυχὴς, ἔχων σὲ πλησίον μου.

— Ἀγαθῇ τύχῃ.

— Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν θὰ μ' ἀφήσῃς.

— Ποτέ!

— Θὰ ὑπανδρευθῇς.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὅλαι αἱ νεάνιδες ὑπανδρεύονται;

Ὁ μαρκήσιος ὑπέστη ὀδυνηράν τινα πάθησιν.

— Καὶ διὰ τοῦτο εἶσθε ἄθυμος; ἠρώτησεν ἡ Κεκιλία.

— Μάλιστα, ἐπειδὴ ὑπανδρευομένη θ' ἀκολουθήσῃς τὸν σύζυγόν σου, ἐγὼ δὲ θὰ μένω μόνος· δὲν θὰ σ' ἔχω πλέον, θὰ στερηθῶ τὰ γλυκά σου βλέμματα, τὰ μειδιάματά σου. Δὲν εἶμαι ἐγωϊστὴς εἰς τὴν ἀγάπην μου. Ἡ εὐτυχία σου Κεκυλία, εἶνε ἀνωτέρα των μικρῶν μου εὐχαριστήσεων. Σκέπτομαι λοιπὸν συνεχῶς περὶ σοῦ καὶ ἐξετάζω πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ σοὶ ἐξασφαλίσω εὐτυχές τι μέλλον. Ἀ! ἐὰν ἤμην πλούσιος, δυνάμενος νὰ σοὶ δώσω ὡραίαν προῖκα, θὰ ἤμην εἰς ὀλιγωτέραν ἀνησυχίαν, ἀλλ' εἶμαι πτωχός... Μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου ὡκονόμησα ἑξῆντα χιλιάδας φράγκων· τὸ ἀργύριον τοῦτο εἶνε διὰ σὲ, ἀλλὰ τί εἶνε τοῦτο; σχεδὸν μηδέν. Τοῦτο συλλογίζομαι. Καὶ δι' αὐτὸ ἀνησυχῶ καὶ εἶμαι ἐνίοτε ἄθυμος.

Ἡ νεᾶνις ἔμεινε ρεμβάζουσα.

— Κεκιλία, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ἀπαντᾷς συχνὰ εἰς τὸν κόσμον ὡραίους νεανίας· δὲν παρετήρησας κἀνένα μέχρι τοῦδε, τὸν ὁποῖον νὰ ἤρεσας διὰ νὰ κάμῃς σύζυγόν σου;

Ἡ νεᾶνις ἀνήγειρε βραδέως τὴν κεφαλήν.

— Ὄχι, εἶπε.

— Τότε δὲν σκέπτεσαι ἀκόμη νὰ συμφευθῇς;

ἀνακαλύψεως νέων Βελενδζικῶν. Καὶ καθὼς ἔγραφεν, ἐφαίνετο ὅτι ἡ λέξις—Βελενδζικά — δὲν ἦτο ἰδική της, ἀλλὰ τοῦ ὑπουργοῦ. Τὰ Βελενδζικὰ βεβαίως ἀφοῦ διεδραμάτισαν σπουδαῖον *πολιτικὸν* ρόλον, ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ δικαστικῇ, ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ πραγματικῇ κατέληξεν εἰς μεγαλοπρεπέστατον *ποῦφ*, ἐνώπιον μάλιστα καὶ διὰ τοῦ πρωταγωνιστήσαντος εἰς τὴν ὕψωσιν αὐτῶν εἰς μέγα ζήτημα ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν κ. Χαριλάου Τρικούπη, πρωθυπουργοῦ καὶ μάρτυρος. Ζηλεύσας τὸν ἀρχηγόν του ὁ κ. Ροῦφος ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ μικρογραφίαν Βελενδζικήν, ὡς κομψοτέχνημά τι ἢ παιγνιδάκι ἐκ τῶν ἐξ ὀπτῆς γῆς τοῦ Μαῖφαρτ, ἢ τοῦ Χουτοπούλου, νὰ ἀρυστθῇ δὲ ἐξ αὐτῶν ὄχι ἱκανοποίησιν τῆς δικαιοσύνης ἢ ὠφέλειάν τινα ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ καθαρὸν πολιτικὸν κέρδος, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς μάκρος θὰ μᾶς παρασύρῃ ἀλλὰ καὶ ἀηδίαν αἰσθανόμεθα, ὥστε νὰ ἀναλύσωμεν τὰ καθέκαστα αὐτοῦ, διότι ὅλοι γνωρίζετε τί σημαίνει πολιτικὸν κέρδος ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς τρεχούσῃ πολιτικῇ. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὁ κ. Ροῦφος εὑρίσκεται ἐν ταῖς παραμοναῖς τῆς ἐκ τοῦ ὑπουργείου ἀποχωρήσεως, ἕνεκα τοῦ χάσματος, ὅπερ καθημερινῶς εὐρύτερον σχηματίζεται μεταξὺ τῶν δύο χαρακτήρων καὶ τῶν δύο ὑπουργῶν καὶ τῶν δύο συναδέλφων, μεταξὺ Τρικούπη καὶ αὐτοῦ.

Ὁ πόλεμος, ὃν ἀπὸ μηνὸς ἤδη καὶ ἐπέκεινα ἐκήρυξεν ἐναντίον τοῦ ἀρχιφροντιστοῦ τοῦ εἰδικοῦ λογιστηρίου τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν κ. Γεωργίου Γεωργαντᾶ εἶνε αὐτόχρημα πόλεμος δονκισωτικός. Καὶ δὲν ἔχει μὲν ἀνεμομύλους ὁ κ. Γεωργαντᾶς καθ' οὗ ἀκονίζει ὁ Ροῦφος τὴν σκουριασμένην μαχαίρά του, ἔχει ὅμως ἡλικίαν ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη, ὑπηρεσίαν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα καὶ τιμὴν καὶ ὑπόληψιν μέχρι τοῦδε ἄθικτον. Τόσα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζομεν διατί δὲν προξενοῦν εὐάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὸν κ. Ροῦφον, ὅπως προξενοῦν εἰς πάντα τίμιον ἄνθρωπον. Ὡς ἀρχιφροντιστὴς τοῦ Λογιστηρίου, ὡς λογιστὴς ἂν δὲν ἀπατώμεθα δύο ἄλλων δημοσίων ταμείων, ὁ κ. Γεωργαντᾶς διεχειρίσθη βεβαίως ἑκατομμύρια, οὐδεὶς δὲ ἐπὶ πεντηκονταετίαν ἤδη τὸν ὑπωπτεύθη. Ἡ δὲ ἔντιμος πενία του μαρτυρεῖ ἐντονώτερον χιλίων Ρούφων ὑπὲρ αὐτοῦ.

Αὐτὰ ὅμως δὲν σημαίνουν τίποτε· ἠδύνατο ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη νὰ ἐπολιτεύθη εὐόρκως καὶ ἐντίμως· καὶ εἰς τὸ πεντηκοστὸν πρῶτον νὰ ἀλλαξοπίστησεν. Ἀπέναντι ὅμως τοιούτου ὑπαλλήλου δὲν θὰ σκεφθῇ ὁ συλλαβὼν ὑπόνοιαν ὑπουργὸς ἅπαξ καὶ δεκάκις καὶ εἰκοσάκις πρὶν ἢ ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον του ὑπόνοιαν; Ἐν τούτοις ὁ κ. Ροῦφος οὐχὶ μόνον τὴν ὀφειλομένην ταύτην εὐλάβειαν ὑπὸ παντὸς τιμίου ἀνθρώπου πρὸς πάντα τίμιον ἐπὶ ἥμισυ αἰῶνα ἀποδειχθέντα ὑπάλληλον δὲν ἔδειξεν, ἀλλὰ κατελήφθη ὑπὸ τόσης σπουδῆς καὶ τόσης μανίας, ὥστε διὰ τῶν κατεσπευσμένων, ὑπὸ ζάλην πυρετοῦ, σχεδὸν τηλεγραφικῶν, διαταγῶν καὶ κόντρα διαταγῶν, ἃς ἀπέλυεν εἰς τὸν κ. Γεωργαντᾶν, σχεδὸν ἐγελωτοποίησεν ἑαυτόν, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις καὶ καλὰ καὶ σώνει κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ τῆς παραφροσύνης νὰ ἀνακαλύψῃ *ἕνα κλέφτη*.

Τὸ ἀξιοπρεπὲς ἔγγραφον τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Γεωργαντᾶ ὅπερ δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀναλύει ὅλην τὴν σπουδομανίαν αὐτὴν τοῦ κ. Ρούφου, ἥτις βεβαίως θὰ ἐκπλήξῃ πάντα δήποτε ἀναγνώσοντα αὐτήν, λογιστικὸν ἢ μή, καθὼς ἐξέπληξεν ἡμᾶς, οἵτινες μέχρι τοῦδε δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς εὑρέθη ὑπουργὸς νὰ νομίζῃ ὅτι βλέπει καταχρήσεις ἐκεῖ ὅπου τὸ πολὺ πολὺ μένουν ἀδικαιολόγητοι —καὶ ἐκεῖνο ἐν ὅσῳ ὁ κ. Γεωργαντᾶς διατελεῖ κλινήρης— ὀκτὼ χιλιάδες δραχμαί, καὶ αὐταὶ παρ' ὑπαλλήλου διαχειρισθέντος ἑκατομμύρια, ὑπὸ ὑπουργὸν δὲ Μπούμπουλην —ὑπουργὸν τοῦτέστι τῆς φούρας καὶ τῆς τρικυμίας—καὶ εἰς περιστάσεις ἀνωμάλους, οἷαι ἦσαν αἱ πρὸ διετίας.

Τὸ καθ' ἡμᾶς λυπούμεθα πολύ, διότι ὁ κ. Ροῦφος ἐνῷ ἠδύνατο καὶ ὤφειλε νὰ καταγίνῃ μὲ τὴν περιστολὴν τῆς φοβερᾶς παραλυσίας, ἥτις καὶ ἐπὶ Μπούμπουλη καὶ αὐτοῦ μαστίζει τὰ ναυτικά μας, ἕνα κλάδον οὐσιωδῶς ἐθνικόν, καταγίνεται εἰς τοιαῦτα γελοῖα καὶ ἀνάξια σπουδαίου ὑπουργοῦ καὶ ἐκτίθεται μᾶλλον αὐτὸς ἢ ἐκεῖνοι, οὓς ζητεῖ νὰ καταγγείλῃ, καὶ οὓς ἡ κοινωνία, ὡς πρεσβυτέρους γνωρίζει κάλλιον αὐτοῦ, διότι ἐπὶ τέλους μένει ἀνεξίγητος τόσος θόρυβος ἑνὸς ὑπουργοῦ διὰ τὸ τίποτε.

Ἰδοὺ καὶ τὸ ἔγγραφον τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Γεωργαντᾶ περὶ οὗ ποιοῦμεν λόγον ἀνωτέρω:

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργεῖον.

Κύριε Ὑπουργέ.

Πρὸ πεντηκονταετίας καὶ ἐπέκεινα διατελῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, δύναμαι νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι διεκρίθην πάντοτε ἐπὶ τῇ εὐόρκῳ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων μου.

Ἀλλ' ἐπέπρωτο ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ὑπουργείας καὶ κατὰ τὸ βαθὺ γῆράς μου, ὅτε δ' ἀπὸ πολλοῦ δεινῶς πάσχω καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον διατελῶ κλινήρης, ἐπέπρωτο, λέγω, νὰ ὑποστῶ τὴν πικρίαν τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεώς μου. Τοῦτο τεκμαίρομαι ἐκ τῶν μὴ συμβιβαζομένων πρὸς τὴν θέσιν μου, τὸν βαθμόν μου, καὶ τὴν ἡλικίαν μου ἀλλεπαλλήλων ἐγγράφων σας.

Γινώσκετε ὅτι ἡ ἐκ 300,000 δραχμῶν στερεὰ προκαταβολὴ τοῦ πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, δὲν ἐχορηγήθη ὅπως διαμένῃ αὐτούσιος, ἀλλ' ὅπως διανεμηθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας. Ἀλλ' ὅμως ἀντὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑψηλοῦ καθήκοντος νὰ ζητηθῇ παρ' ἐμοῦ λογοδοσία τῆς διαχειρίσεώς μου διὰ τοῦ προσήκοντος εἰς τὴν μακροχρόνιον καὶ ἄμεμπτον ὑπηρεσίαν μου τρόπου, διετάχθην διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου ε. ε, ὑπ' ἀριθ. 3389 ἐγγράφου σας, ἵνα ἐντὸς 24 ὡρῶν καταθέσω εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον ὑπόλοιπον ἐξ 198,000 δραχ. περίπου, ὡσανεὶ τὸ ποσὸν τοῦτο εἶχε ληφθῆ τὴν προηγουμένην ἐκ τοῦ ταμείου καὶ δὲν εἶχε γίνει οὐδεμία χρῆσις αὐτοῦ ἢ ὡσανεὶ δὲν ἔπρεπεν αὐτὸ νὰ διατεθῇ εἰς χρείας τῆς ὑπηρεσίας, ἀφοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχε χορηγηθῆ ἡ πίστωσις.

Καίπερ δεινῶς πάσχων ἔσπευσα νὰ ὑποβάλω ὑμῖν λ/σμὸν τῆς διαχειρίσεώς μου ἐκ τοῦ προχείρου καταστρωθέντα, καταθέσας ἐν ταὐτῷ καὶ ὅσα ἀντίτιμα ἠδυνήθην ὡς ἐκ τοῦ ἐσπευσμένον τῆς ἐργασίας νὰ συγκεντρώσω, πρόθυμος πάντοτε νὰ ἐργασθῶ πρὸς συγκέντρωσιν καὶ τῶν λοιπῶν ἀντιτίμων, δώσω δὲ πᾶσαν διασάφησιν ἐπὶ τῶν ἐν τῷ λ/σμῷ κονδυλίων. Ἀλλ' ἀντὶ ἐπὶ πάσης τυχὸν ἀντιρρήσεως νὰ προσκληθῶ καὶ δώσω τὰς δεούσας διασαφήσεις καὶ ἐξηγήσεις, διετάχθην αὖθις διὰ τοῦ χθεσινοῦ ὑπ' ἀριθ. 5482 ἐγγράφου σας νὰ καταθέσω εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον ἐντὸς 24 ὡρῶν, τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 67,000 περίπου εἰς ὃ ἐπὶ τέλους περιωρίσθη τὸ ἀρχικῶς αἰτηθὲν ποσὸν τῶν 198,000 δραχ. ἐνῷ καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο ἀναγράφεται ἐν τῷ ὑποβληθέντι λ)σμῷ.

Ἂν καὶ κλινήρης, οὐχ ἧττον ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω ἐκ τοῦ προχείρου, δικαιολογῶν τὸ ποσὸν τῶν 67,000 δρ. ἐξ ὧν 50,000 μὲν ἐπεστράφησαν εἰς τὸ ἀπομαχικὸν ταμεῖον παρ' οὗ εἶχον προηγουμένως ληφθῆ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2464 καὶ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1881 διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου καὶ εἶχον ἀποσταλῆ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὡς τοῦτο δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἐξελεγχομένων τῶν ἐξωτερικῶν λ)σμῶν· 9,000 δικαιολογοῦνται ἐν τῷ ὑποβληθέντι λ)σμῷ, ἐπὶ δὲ τῶν 8,000 δὲν ἐξεδόθησαν εἰσέτι τὰ σχετικὰ ἐντάλματα. Προσέθετον δὲ ὅτι καὶ πολλὰς ἄλλας ἀποδείξεις προπληρωμῶν ἔχω εἰς χεῖράς μου, ἀλλ' ἀτακτοποιήτους, ἃς ἤθελον ἀνεύρει ἅμα ἐγειρόμενος τῆς κλίνης καὶ ὑποβάλω εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, πεποιθὼς δ' ἀκραδάντως εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἀκριβῆ διαχείρισίν μου, ἀδικαιολόγητον ὅλως

— Οὐδόλως.

— Ἡ καρδία σου εἶνε ἐλευθέρα;

— Ἡ καρδία μου μίαν μόνην ἔχει μεγάλην ἀγάπην, τὴν ἀγάπην σας.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σαμαράνδ.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ἡ Κεκιλία ἐξηκολούθησε:

— Ποτὲ δὲν ἐσκέφθην περὶ τοῦ μέλλοντος· εὐτυχὴς πλησίον σας, ἐφ' ὅσον δύναταί τις νὰ ἦναι, δὲν ἔχω τί νὰ ποθήσω, νὰ ἐπιθυμήσω, ἐπειδὴ ἔχω τὰ πάντα. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον θέλω εἶνε νὰ μένω πλησίον σας. Οὐδόλως σκέπτομαι νὰ ὑπανδρευθῶ· νὰ ὑπανδρευθῶ καὶ νὰ σᾶς ἀποχωρισθῶ! Ὄχι, ὄχι. Ἀλλὰ σεῖς, κύριε μαρκήσιε, διὰ τί δὲν νυμφεύεσθε;

— Κύριε μαρκήσιε! διὰ τί μὲ καλεῖς τώρα, κύριε μαρκήσιε, Κεκιλία;

— Ἀλλὰ δέν... δὲν ἠξεύρω, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις, τῆς ὁποίας τὸ μέτωπον ἔγινε καταπόρφυρον.

— Δὲν νυμφεύομαι, Κεκιλία, διὰ δύο λόγους· ἐν πρώτοις διότι δὲν γνωρίζω τὴν γυναῖκα ἥτις θὰ θέλῃ νὰ ἑνώσῃ τὴν τύχην της μὲ τὴν ἰδικήν μου καὶ ἔπειτα διότι νομίζω μανίαν τὸ νὰ νυμφευθῶ εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν.

— Σαράντα τριῶν ἐτῶν! ἐπανέλαβε βραδέως ἡ Κεκιλία.

— Ἄ! ἐὰν ἤμην κατὰ δέκα ἔτη νεώτερος, ἐψιθύρισεν ὁ στρατηγὸς ἀναστενάζων.

— Ἐὰν εἶσθε κατὰ δέκα ἔτη νεώτερος!

— Λοιπόν, Κεκιλία, θὰ σοὶ ἔλεγον...

— Τί θὰ μοὶ ἐλέγετε;

— Θὰ σοὶ ἔλεγον: Κεκιλία, διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῶμεν διὰ νὰ μὴ σ' ἀποσπάσῃ ἄλλος τις ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου, θελεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου;

Ἡ νεᾶνις ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλή, εἶτα δὲ συγκεκινημένη:

— Εἴπατέ μοι λοιπὸν τώρα, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ κ. Σαμαράνδ ἀρῆκε νὰ πέσῃ ἡ πυρολαβίς.

— Τί, ἀνέκραξεν ἐκστατικός, συναινεῖς;...

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἁπλούστατα ἡ Κεκιλία.

Καὶ ἔθεσε τὴν τρέμουσαν χεῖρά της ἐντὸς τῆς τοῦ προστάτου αὐτῆς.

Ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασεν ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ κατεφίλησεν αὐτήν.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἡ Κεκιλία ἦν μαρκησία Σαμαράνδ.

ΚΒ'

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΚΕΚΙΛΙΑ

Ἕνδεκα μῆνας μετὰ τὸν γάμον, ἡ μαρκησία ἔτεκεν υἱὸν ὃν ὠνόμασαν Παῦλον. Ὁ μαρκήσιος ὀλίγου δεῖν παρεφρόνει ἐκ χαρᾶς. Τὴν φορὰν ταύτην ἡ εὐτυχία του ἦτο πλήρης, ἡ προσφιλεστέρα ἐπιθυμία του ἐπραγματοποιήθη, τὸ ὄνομα Σαμαράνδ δὲν ἔμελλε νὰ ἐκλείψῃ.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἔχῃ φιλοδοξίαν δι' ἑαυτόν· ἠσθάνετο ὅτι ἡ ἀποστολή του ἐπερατώθη. Ἐὰν δὲ εἶχεν ἀκόμη τὴν ζωηρότητα ἐν τῷ πνεύματι καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ, αὕτη δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν τῷ σώματι. Ἐγήρασκε ταχέως. Οἱ μακροὶ πόλεμοι τὸν ἐξήντλησαν καὶ ἔπασχε φρικωδῶς ἐκ τῶν ἀρχαίων του τραυμάτων καὶ ἐκ τῶν ρευματισμῶν οἵτινες κατεῖχον πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματός του. Οἱ πόνοι τῆς ἀρθρίτιδος ἐπήρχοντο συνεχέστεροι.

Τῇ αἰτήσει του ἐτέθη ὑπὸ σύνταξιν.

Πάντοτε πάσχων δὲν ἐξήρχετο σχεδὸν πλέον· ὑπῆρχον στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἠσθάνετο λύπην ἢ τύψιν τῆς συνειδήσεως διότι συνέδεσε τὴν νεότητα τῆς Κεκιλίας μετὰ τῆς ἀσθενοῦς ὑπάρξεώς του.

Ἀλλ' ἠδύνατο νὰ καταδικάσῃ τὴν νεαρὰν μαρκησίαν εὑρισκομένην τότε ἐν τῇ πλήρει διαχύσει τῆς ἐρατεινῆς καλλονῆς της εἰς μονότονον καὶ δυσάρεστον μοναξίαν; Ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τῶν εὐχαριστήσεων τῆς ἡλικίας της; Ὄχι βεβαίως. Τοιουτοτρόπως δὲ ὁ ἴδιος ἠνάγκαζε τὴν Κεκιλίαν νὰ βλέπῃ τὰς φίλας της, νὰ παρουσιάζηται ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ ἐνῷ ἡ σύζυγός του διεσκέδαζεν, ἐθαυμάζετο ὡς πάντοτε καὶ ἤκουεν ἴσως μετὰ πολλῆς τῆς εὐαρεσκείας τὰς κολακευτικὰς προσρήσεις, ἃς ἔλεγον αὐτῇ χαμηλοφώνως, οὗτος ἀδύνατος, προσηλωμένος εἰς τὸ ἀνάκλιντρόν του ἢ κοιτώμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐγόγγυζεν ἐκ τῶν πόνων ὡς κατάδικος.

Ἡ Κεκιλία εἶχε νυμφευθῆ τὸν κηδεμόνα της, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἐξ εὐγνωμοσύνης δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῆς ἔπραξε λογισθεῖσα ὅτι ἐδέσμευε τὸν βίον της καὶ ὅτι ἠδύνατο ἡμέραν τινὰ νὰ οἰκτείρῃ αὐτόν.

Ἔβλεπεν αὐτὸν ἄθυμον, σύννουν, φοβούμενον ὡς τρομερόν τι δυστύχημα, ἐὰν ἡμέραν τινὰ ἔβλεπεν αὐτὴν ἀπομακρυνομένην ἀπὸ πλησίον του. Αὕτη συναινέσασα νὰ γίνῃ σύζυγός του εἶχε προδήλως ὑποχωρήσει εἰς γενναῖόν τι αἴσθημα. Δὲν εἶχεν εὕρει ἄλλο μέσον διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ τοῦ ἀποδείξῃ ταὐτοχρόνως τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην της.

Ἡ Κεκιλία εἶχε μὲν ἐξαίρετον καρδίαν καὶ πραγματικὰ προσόντα, ἀλλ' ἦτο γυνή.

Συνέβη δὲ ὅ,τι ἐμέλλε νὰ συμβῇ· τοῦτο δὲ ἦτο πεπρωμένον.

Ὁ κ. Δεσιμαΐζ ὡραῖος νεανίας εἰκοσαετὴς κατελήφθη ὑπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτὴν καὶ μετεχειρίσθη πάντα τὰ μέσα ἵνα ἀγαπηθῇ. Τὴν ἐθώπευε δικνεκῶς, ἡ δὲ νεᾶνις, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν, κυχαριστεῖτο ἀκούουσα γλῶσσαν ὅλως νέαν δι' αὐτήν.

Βαθμηδὸν ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ θελγήτρου, οἱ δὲ θερμοὶ καὶ παθητικοὶ λόγοι τοῦ νεανίσκου κατεγοήτευσαν αὐτήν.

(Ἀκολουθεῖ)

θεωρῶ τὸν τρόπον δι' οὗ μοὶ ἐζητήθησαν εὐθύναι καὶ συνεπῶς πείθομαι ὅτι ἡ φιλοτιμία μου ὡς καὶ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας μου, δὲν ἐπιτρέπει τὴν περαιτέρω ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διαμονήν μου.

Ἐὰν μετὰ μακρὰν καὶ πολύπλοκον λογιστικὴν ὑπηρεσίαν, διεξαχθεῖσαν δὲ κατ' ἐποχὴν ἐθνικῶν ἀνωμαλιῶν δύναταί τις νὰ μοὶ καταλογίσῃ ἀταξίαν, ἧς τὴν εὐθύνην ὁλόκληρον δὲν ὑπέχω ἐγώ, ὑπόνοιαν ὅμως κακῆς διαχειρίσεως οὐδαμῶς δύναμαι ν' ἀνεχθῶ.

Ἀνεξαρτήτως ὅθεν τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ ἐκκρεμοῦς λογοδοσίας μου ἐφ' ἧς θέλω καταγίνει, ἐπαναλαμβάνω τὴν προφορικῶς ὑποβληθεῖσαν ὑμῖν παραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ τμηματάρχου τοῦ λογιστηρίου καὶ ἀπὸ τῶν τριῶν Ναυτικῶν ταμείων συγχρόνως καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς, ἐπιφυλασσόμενος ἅμα ἡ ὑγεία ἐπιτρέψει νὰ ὑποβάλω τὴν αἴτησιν περὶ τῆς εἰς ἀποστρατείαν μεταβάσεώς μου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1888.

Γ. Γεωργαντᾶς,

ἀνώτερος ἀρχιφροντιστής.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».

Ὁ κύριος Γ. Ροῦφος πιστεύσας ὅτι τὸ ὑψηλὸν Ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ ἔχει πολλὴν τὴν ὁμοιότητα μὲ τὸ τοῦ Δημάρχου Πατρῶν, παρεκτραπεὶς ἐτέθη ὑπὸ κηδεμονίαν.

Δυσχαιρένων εἰς τὴν θέσιν του αὐτὴν καὶ χρώμενος φατριαστικῶν πατζαβουρῶν καὶ ἄλλων τινων Καθαρμάτων, ἐπετέθη κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ναυστάθμου, καὶ κατόπιν κατὰ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Καὶ ὁ μὲν Διευθυντὴς εὐσεβάστως ὑποδείξας ὅτι ἡ Δημοσιογραφία δὲν εἶναι τὸ μέσον ἑνὸς ὑπουργοῦ διὰ τοὺς παρεκτραπέντας ὑπαλλήλους ἀπεσβόλωσεν αὐτόν. Ὁ δὲ ἀνώτερος ἀρχιφροντιστὴς Γεωργαντᾶς ἀπὸ τὴν 20 τρέχοντος μηνὸς τῷ ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, αἰτήσας καὶ τὴν ἐξέλεγξιν της διαχειρίσεώς του.

Τὰς αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῆς τοῦ Κυρίου Ρούφου θέλομεν ἐκθέσει ἀκολούθως ἐν ἐκτάσει.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Μαΐου 1882 **Δ. Κ.**

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου. Τηλεγράφημα ἐκ Σαϊγγὸν ὑπὸ χθεσινὴν ἡμερομηνίαν φέρει ὅτι ἡ Ἀνόη εἶναι ἥσυχος καὶ ὅτι ἡ συγκοινωνία εἶναι ἐλευθέρα μετὰ τῆς Χάϋ Φόγκ.

Αἱ πρῶται ἐπικουρίαι ἀνεχώρησαν ἐκ Χάϋ Φόγκ τὴν 27 Μαΐου καὶ διευθύνονται κατεσπευσμένῃ πορείᾳ εἰς Ἀνόη.

Ἡ Μάν Δίγκ προσεβλήθη ἀνεπιτυχῶς ὑπὸ τῶν Ἀννομιτῶν. Ἐπικουρίαι ἔρθασαν ἤδη εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 422 Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,75. Τουρκικὸν δάνειον 11,45. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακὸν 369,25. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνο 25.50.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χήρα τις γυνὴ ἐν Κηφισσίᾳ καταστᾶσα ἔγκυος ἐκ κλεψιγαμίας ἔτεκε λαθραίως· ἐρευνῆς δὲ γενομένης ἀνεκαλύφθη τὸ βρέφος ἀπονενεκρωμένον ὑπό τινα φάτνην. Ὁ ἰατρὸς κ. Γούζαρης παρηγγέλθη ἵνα μεταβῇ καὶ ἐκτελέσῃ τὴν νεκροψίαν.

— Κατεσχέθησαν τῇ διαταγῇ τοῦ ἀγροτικοῦ ὑπαστυνόμου ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ, ἄρτοι ἐλλειπεῖς 66 τοῦ ἐν Πατησίοις ἀρτοποιοῦ Δυμ. Ἀθανασίου.

— Ἐπεθεωρήθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Α' τμήματος καὶ τοῦ ἰατροῦ κ. Γ. Σπηλιοπούλου τὰ ὀπωροπωλεῖα καὶ ξενοδοχεῖα ἐν τῷ Α' τμήματι, εὑρέθησαν δὲ καλῶς ἔχοντα, ὡς βεβλαμμένα δὲ κατεσχέθησαν ὀπῶραι τινες τοῦ ὀπωροπωλείου Ἰωάν. Καλογιάννη.

— Ὁ κλητὴρ τοῦ Δ' τμήματος Κωνσταντόπουλος ὢν ἐπὶ τῆς καθαριότητος εὗρε παρὰ τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐντὸς τῆς μάνδρας τῶν ἀρχαιοτήτων ἐν κιβώτιον (κασσέλα) περιέχον ἐν καλυμαύχιον ἱερατικόν, ὅπερ ἐκλάπη ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίας οἰκοδομῆς ἔνθα εἰργάζετο ἱερεύς τις ἐκ Σπάτα μετὰ τῶν τέκνων του.

— Τὴν νύκτα περὶ τὸ μεσονύκτιον δύο παρέαι συμπλακεῖσαι παρὰ τὸ Θησεῖον ἐν τινι καφενείῳ ἐξυλοκοπήθησαν ἀμοιβαίως καὶ ἐτραυματίσθησαν ἐκ μέρους τῆς μιᾶς ὁ Ἀνδρ. Μουταλῆς καιρίως δι' ἐγχειριδίου παρὰ τὰς πλευρὰς καὶ ὁ Ἰω. Παντολέων ἐπίσης δι' ἐγχειριδίου κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὴν παρειάν· ἐκ δὲ τῆς ἑτέρας ὁ Πέτρος Κούτρας δι' ἐγχειριδίου ἐλαφρῶς. Αἰτία τῆς συμπλοκῆς ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τοῦ οἴνου εὐθυμία. Ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Δ'. τμήματος ἐπελήφθη ἀνακρίσεων, ὁ δὲ ἰατρὸς Γούζαρης μετέβη πρὸς σύνταξιν τῆς ἰατροδικαστικῆς ἐκθέσεως.

— Γενομένης ἐπιθεωρήσεως ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Δ' τμήματος καὶ τοῦ ἰατροῦ Ἠλ. Σκούφου κατὰ τὴν κεντρικὴν ἀγορὰν ἐξηφανίσθησαν 30 ὀκάδες ἰχθύων βεβλαμμένων, 15 ὀκάδες τυροῦ ὁμοίως καὶ 2 ἥμισυ βαρέλια σαρδελῶν.

— Ἡ περιπολία τοῦ Στ' τμήματος ὡδήγησεν εἰς τὸ τμῆμα κοράσιον πενταετὲς περιπλανώμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα Γαρούφω πατρὸς Νικολάου ὅπερ μένει ἐν τῇ Διευθύνσει.

— Διετάχθη καὶ ἐξετελέσθη ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Ἱλισσοῦ δαπάνη τοῦ Δήμου, ἐπίσης διετάχθη καὶ ἐξετελέσθη ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ δημοτικοῦ σφαγείου δαπάνῃ τοῦ Δημοσίου.

—Ἐπεθεωρήθησαν σήμερον ὑπὸ τοῦ ὑπαστινόμου τοῦ Ε' τμήματος καὶ τοῦ ἰατροῦ κ. Γαρδέλη τὰ ἐν τῷ τμήματι τούτῳ διάφορα ἐδώδυμα, καθ' ὧν ἐξαφανίσθησαν ὀκάδες τινες γεωμήλων βεβλαμμένων τοῦ λαχανοπώλου Κ. Ἀποστόλου, ὀπῶραι τινες βεβλαμμέναι τοῦ ὀπωροπώλου Α. Φιλίππου, ἓξ ὀκάδες γεωμήλων τοῦ παντοπώλου Εὐθ. Εὐσταθίου, 5 ὀκάδες βακκαλάου τοῦ παντοπώλου Κοσμᾶ Ντάκου, 2 ὀκάδες ὁμοιον τοῦ παντοπώλου Ξανθοῦ Ἐξαρχαίου, 5 ὀκ. γεωμήλων τοῦ παντοπώλου Χρ. Πασχάλη, 8 ὀκάδες ὁμοίων τοῦ ὀπωροπώλου Ν. Σταματοπούλου, 300 δράμια κρέας βοείου τοῦ κρεοπώλου Σ. Κατσανδρῆ, ἐντόσθια τινα (σπλίνες) τοῦ κρεοπώλου Ἀρ. Μπενζόρη, καὶ 5 ὀκάδες τυροῦ τοῦ παντοπώλου Γ. Νιβαροπούλους, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ εὑρέθησαν καλῶς ἔχοντα πάντα τὰ ἐδώδιμα.

— Κατεσχέθησαν χθὲς εἰς Πειραιᾶ ὑπὸ τοῦ αὐτόθι ὑπαστυνόμου 53 ἄρτοι ἐλλειπεῖς τοῦ ἀρτοποιοῦ Δ. Διγενῆ, 25 ὅμοιοι τοῦ Α. Κριεζῆ, 117 ὅμοιοι τοῦ Π. Ἀρώνη καὶ 70 ὅμοιοι τοῦ Μιχ. Σιδέρη.

(Ἐν τῷ προχθεσινῷ ἀστυνομικῷ δελτίῳ ἀντὶ Ὀθ. Μαῦρος ἔπρεπε νὰ γραφῇ Ἀθ. Μαῦρος).

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Παρατρέχων τὴν δίκην Ἀνδρέου Βερώνη, δικασθέντος ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ ἀποπείρᾳ φόνου καὶ καταδικασθέντος εἰς δύο ἐτῶν καὶ ἡμίσεως φυλάκισιν καὶ ἄλλας τινὰς μικροκλοπὰς δικασθείσας, ἵσταμαι πρὸ στυγεροῦ φόνου συνταράξαντος κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον τὴν ξενόφιλον μέν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν πολιτικῶν παθῶν διασπαθιζομένην Μύκωνον, ἡ ἐκδίκασις τοῦ ὁποίου ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς χθές, ἐπερατώθη μετὰ μεσημβρίαν τῆς σήμερον.

Οἱ Γεώργιος καὶ Ἰωάννης Θεοχάρης, πατὴρ καὶ υἱός, Ἰω. Γρυπάρης καὶ Ἰωάννης Ξυδάκης, γεωργοὶ ὅλοι, εἰσὶν οἱ κατηγορούμενοι.

Συνοψίζω ἐν στενῷ τὰ οἰσιωδέστερα τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας.

Ὁ Γ. Ι. Θεοχάρους, νέος αὐθάδης, τυγχάνων ἀνεψιὸς τοῦ δολοφονηθέντος Ἀντωνίνη, ἠρᾶτο τῆς θυγατρός του, ὑφ' ἧς ἀττηγαπᾶτο, καίτοι μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν παλαιὸν ὑπῆρχε πάθος, ἀφορμὴν ἔχον τὴν χύσιν αἵματος. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης, ἀφορῶν εἰς τὴν κωλύουσαν τὸν γάμον συγγένειαν, ἀπέκρουεν αὐτόν. Ὁ Γεώργιος ὅμως ἀπάγει τὴν νέαν, τὸν δὲ μεταβάντα νὰ τὴν ζητήσῃ πατέρα της καὶ θεῖον του δαίρει. Μετὰ δύο ὅμως ἡμέρας τῷ ἀποσπᾶσι ταύτην, διὰ τῆς Ἀρχῆς, ἣν καὶ νυμφεύουσι μετ' ἄλλου. Ὁ Γεώργιος Θεοχάρης πνέει μένεα, ἄτινα, πιθανὸν, συμμερίζεται καὶ ὁ πατήρ του Ἰωάννης, καὶ ἔκτοτε ἄρχεται ἀγὼν δεινός, ἀγὼν βάρβαρος, ἀγὼν ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀμοιβαίαν βλάβην καὶ καταστροφὴν τῶν ἀμφοτέρωθεν περιουσιῶν τῶν οἴκων Θεοχάρους καὶ Ἀντωνίνη. Ὁ εἷς φονεύει τοῦ ἑτέρου ἐν πρόβατον. Ὁ ἕτερος ἀντεκδικεῖται μὲ δύο. Ὁ πρῶτος ἐπαναλαμβάνει τὸ πείραμα κατὰ πέντε προβάτων τοῦ ἄλλου, ὅστις τῷ πνίγει δέκα τρία, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος τῷ πυροπολεῖ ὁλόκληρον θημωνιὰν σίτου (συγκομιδήν).

Καὶ εἰς ὅλα ταῦτα οὐδαμοῦ φαίνεται ἡ ἐξουσία. Τέλος ἡ παραμονὴ τοῦ φόνου, ὁ Γεώργ. Θεοχάρους μετά τινων φίλων του, ἐν οἷς καὶ οἱ λοιποὶ κατηγορούμενοι, ἐπιτίθενται ἐν τινι οἰνοπωλείῳ τοῦ Ἀντωνίνη ὅστις ὅμως φεύγει, καὶ τὸ ἐκ ραβδισμὸν μερίδιόν του τρώγει ὁ σὺν αὐτῷ συγγενὴς καὶ φίλος Γιαννούλης Θεοχάρης. Οὗτος ἐν τέλει ἐξέρχεται, καὶ ἐπανευρίσκει τὸν Ἀντωνίνην, εἰς οὗ τὴν ἐξοχικὴν ἐπαυλὶν μεταβαίνει καὶ παραμένει μετὰ τῆς συζύγου του τὴν νύκτα, φοβούμενος τοὺς κατηγορουμένους, ἂν μετέβαινον εἰς τὴν ἰδικήν των. Περὶ τὴν 5 ὥραν τῆς πρωΐας ὁ Ἀντωνίνης ἐκαιᾶ διὰ τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλ' ἅμα ἐξῆλθεν, ἀκούονται τριπλοὶ πυροβολισμοί, οὗς ἡ σύζυγός του ἐκ προαισθήσεως ἐξηγεῖ ἀπαισίους, καὶ διὰ τοῦτο ἐξέρχεται γυμνὴ, ἀκολουθουμένη καὶ ὑπὸ τοῦ Γιαννούλη. Ἀλλὰ 50 προβάντες βήματα, βλέπουν ἐκτάδην κείμενον νεκρὸν τὸν Α. Ἀντωνίνην, τρισὶ πληγαῖς πυροβόλου διάτρητον, τρεῖς δ' ἀνθρώπους φεύγοντας. Τοὺς Γεώρ. Θεοχάρην, Ἰωάν. Θεοχάρην καὶ Ἰωάν. Γρυπάρην, ὃν ὅμως μόνος ὁ Γιαννούλης ἀνεγνώρισεν. Ἕτερος αὐτόπτης μάρτυς δὲν ὑπάρχει. Ἐν τούτοις ἰδοὺ ὁ Ἰωάννης Ξυδάκης, ὅστις οὔτε τὴν εὐθύνην, οὔτε τὸν τῆς κεφαλῆς του κίνδυνον ἐκτιμῶν, αὐτόκλητος προσέρχεται καὶ ὁμολογεῖ ὅτι *«αὐτὸς μόνος μετὰ τοῦ Γεωρ. Θεοχάρη, υἱοῦ, ἐφόνευσαν τὸν Α. Ἀντωνίνη»*.

Ἀφ' ἑνὸς αὐτόπται μάρτυρες, ἀφ' ἑτέρου νὺξ καὶ πυκνὸν σκότος. Ἀφ' ἑνὸς ἀμφιβολία περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἀφ' ἑτέρου ὁμολογία ἀνθρώπου, νέου, σφριγῶντος, ἐλπίζοντος, μηδαμῶς ἐνοχοποιουμένου, καὶ ὅμως οὐχὶ ριψοκινδυνεύοντος, ἀλλὰ θυσιάζοντος τὴν **κεφαλήν του**· ποῖον νὰ πιστεύσωσιν οἱ ἔνορκοι; Δεινὴ ἡ τοῦ κριτοῦ θέσις ἐν παραπλησίαις στιγμαῖς, καὶ δὴ προκειμένου περὶ τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐνοχὴν τῶν δύο ὁμολογούντων τὴν πρᾶξίν των κατηγορουμένων, τὴν ἀθώωσιν δὲ τῶν Ἰω. Θεοχάρη, πατρὸς καὶ Ἰω. Γρυπάρη.

Οἱ δὲ ἔνορκοι, πεισθέντες καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς τῆς ὑπερασπίσεως μάρτυρας καὶ τοὺς δύο κατηγορουμένους, οἵτινες ὁμολογοῦντες τὴν πρᾶξιν των, ἠρνήθησαν ὅτι μετ' αὐτῶν καὶ ἕτερός τις συνέπραξεν, ἠθώωσαν μὲν τοὺς Ι. Γρυπάρην καὶ Ι. Θεοχάρην, ἐκήρυξαν δὲ τοὺς Γ. Θεοχάρην, υἱόν, καὶ Ἰ. Ξυδάκην ἠ Στόκον ἐνόχους φόνου, κατεδικάσθησαν δὲ εἰς θάνατον ἀμφότεροι, φέροντες ὅμως τὴν ὑπὲρ τῆς ζωῆς των σύστασιν τῶν ἐνόρκων πρὸς τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ὅπως μεταβιβάσῃ ταύτην τῷ Βασιλεῖ.

Μπέκ.

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΜΦΙΣΣΗΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τὸ Κακουργοδικεῖον ἤρχισε τὰς ἐργασίας του ὑπὸ τὸν πρόεδρον Γούζαρην. Οἱ ἔνορκοι, καθὼς ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔνορκοι, ἠθέλησαν νὰ τὸ δείξουν, ἀλλ' ὁ φοβερὸς εἰσαγγελεὺς Οἰκονόμος ὁ ἐκ Βυτίνης καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς Κατσαούνης τοὺς ἔβαλαν τὰ δύο ποδάρια εἰς τὸ ἴδιο παπούτσι καὶ τοὺς πάει τόρα ριπιτί, ὅπως λέγει ὁ φίλος Σουρῆς. Ἂν θέλετε μάλιστα τώρα καταδικάζουν καὶ μὲ τὸ παραπάνω καὶ φόβος καὶ τρόμος ἔπιασε τοὺς ἐνταῦθα δικαζομένους· ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ναυπλίου καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀρίστου ἐκεῖ εἰσαγγελέως Κυργουσίου ἔφερεν εἰς συναίσθησιν τοὺς ἐνόρκους καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ ὁμιλήσῃ, οἱ δὲ πράκτορες τῶν δωροδόκων ἐμαζεύθησαν τοὐλάχιστον δι' αὐτὴν τὴν σύνοδον.

Τὸ πινάκιον τοῦ κακουργοδικείου μας ἐτιμήθη ἑρέτος καὶ μὲ πρᾶξιν διαπραχθεῖσαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, πλαστογραφίαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον αὐτῆς Λύτσικαν· ἡ δίκη θὰ ἦναι περίεργος καὶ θὰ σᾶς κρατήσω ἐνήμερον. Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ γίνῃ, διότι ὁ δράστης φυγοδικεῖ. Μέχρι τῆς ὥρας δὲν εἶναι βέβαιον ἂν θὰ προσέλθῃ. Ὅπως δήποτε θὰ σᾶς πληροφορήσω.

Ηὐχαριστήθησαν πάντες ἀπὸ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Ζηλήμονος ὡς προέδρου. Εἶναι γνωστὴ ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἀκεραιότης τοῦ δικαστοῦ τούτου καὶ θὰ ἦναι μία ἐγγύησις διὰ τὸ κακουργοδικεῖον μας.

Ἀμφισσεύς.

8 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 8

ΔΙΝΟΡΑ

Ὄχι, δὲν θὰ τῆς τὸ ἔλεγε. Θὰ ἐσταμάτα τὴν ἐξομολόγησιν πρὶν ἐκφύγῃ τῶν χειλέων του. Ἀλλὰ τῆς εἶχεν εἰπῇ, ξαναπῇ, ἐπανέλαβεν,—καὶ τὰ ἤκουεν ἀκόμη—, ὅτι ἦτο πλήρης ἀφοσιώσεως πρὸς αὐτήν, καὶ προσέτι τὸν ἤκουεν ἱκετεύοντα νὰ διαθέσῃ αὐτόν, ἄν ποτε...

Προέβλεπεν ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου θὰ ἠπειλεῖτο μίαν ἡμέραν; Ἐγνώριζε τὸν Βεριγνόν; Τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ πρίγγιψ, ὁμιλῶν ὡς ὡμίλησε;

Δὲν ἐζήτει πλέον νὰ τὸ γνωρίσῃ· ἐγίνωσκεν ἁπλῶς ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς αὐτόν, καὶ προσενεχθείσης τῆς ἀφοσιώσεώς του, ἐπείγετο νὰ τὴν δοκιμάσῃ.

Μόνον ὅτι θὰ ἔγραφε. Ἠσθάνετο περισσοτέραν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὁμολογίας, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐμπεπιστευμένην ἱκεσίαν. Δὲν θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτόν, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐνῷ θὰ τὴν παρετήρει διὰ τῶν κρυσταλλωδῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν σκληρῶν ὀλίγον, ὅ,τι τὴν ὤθει πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς τὸ μόνον ὃν πρὸς ὃ ἔτρεφε πίστιν. Ἐφοβεῖτο νὰ τοῦ εἴπῃ τόσα πολλά. Εἶχε τὸ μυστικόν της μέσα της, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἀναβλύσῃ μαζῆ μὲ αὐτὸ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της. Ναί, θὰ τοῦ ἔγραφε. Μία ἐπιστολὴ δὲν θὰ τὰ λέγῃ ὅλα, ἀλλὰ λέγει ἀρκετά.

Καὶ ἡ Δινόρα ἐπανελάμβανε, γράφουσα, διὰ νὰ λάβῃ θάρρος, τοὺς λόγους τοῦ πρίγγιπος: «Δὲν ἔχετε καλλίτερον φίλον ἀπὸ ἐμένα!...» Καλλίτερον; ἀλλὰ δὲν εἶχε κανένα ἄλλον, ἡ πτωχὴ κόρη! Καὶ ἂν ὁ Κύριος Σαντεναὶ δὲν ἀπεκρίνετο! Ἀλλὰ θὰ ἀποκριθῇ. Εἶμαι βεβαία περὶ τούτου.

Ἡ ἐπιστολή, βραχεῖα, εὔγλωττος, ὡς ἀπελπισίας ἔκκλησις, ἐξέθετεν ἐν ὀλίγοις τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Ἡ Δινόρα κατατρομασμένη, ὁ Εὐγένιος Φερῶ κατηφανισμένος ἀπὸ τὴν καταδίκην. Δύο ὑπάρξεις ἐνταυτῷ κατάκαρδα κτυπημέναι ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Καὶ ἀμφότεραι ἀθῶαι! Ἐκείνη καὶ ἐκεῖνος, ὁ πατὴρ ἐπίσης ἀγαθὸς ὡς ἡ κόρη. Ἤδη ἡ Δινόρα Φερῶ ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν πρίγγιπα Βωμαρτὲλ Δὲ Σαντεναὶ πρὶν ἐκκαλέσῃ τοὺς δικαστὰς τοῦ σήμερον πρὸ τῶν δικαστῶν τοῦ αὔριον. Ἦτο μόνη, συντετριμμένη, στρέφουσα περὶ ἑαυτὴν μετὰ τρόμου διὰ νὰ ζητήσῃ ἓν ὑποστήριγμα.

Θὰ συνεχώρει σχεδὸν, ἐνθυμουμένη ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἶχε συναντήσει κατὰ πρῶτον τὸν πρίγκηπα,—ἀληθῶς, ναί, θὰ συνεχώρει εἰς τὸν ἄθλιον Βεριγνὸν τὴν ἀγενῆ μοῖραν εἰς ἣν ἔσυρε τὸν Φερῶ, ἐὰν ὁ πρίγγιψ Σαντεναὶ, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, συνέτρεχεν ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἀναγγελίᾳ τοῦ κινδύνου.

Ἅμα ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν γηραιὰν Βικτορίναν, ἥτις ἀνέμενε, παρατηροῦσα τὴν «Κυρίαν» νὰ σφραγίσῃ τὸν φάκελλον. Ἡ πτωχὴ γυναῖκα ἔτρεχε γρήγορα πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν Μονσώ, ἔνθα τὸ μέγαρον τοῦ πρίγγιπος ἐλάμβανεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Δινόρας τὸ διπλωμένον ἐκεῖνο χαρτί, ὡς θὰ ἐλάμβανε συνταγὴν ἰατροῦ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, ἀτενίζουσα πρὸς τὴν γραφὴν μετὰ δυσειδαίμονος σεβασμοῦ. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἦτον ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ *Κυρίου*, τὴν ὁποίαν ἐκράτει 'κεῖ μέσα 'ς τὰ δάχτυλά της.

— Γρήγορα, Βικτορίνα, πήγαινε γρήγορα.

Ἡ γραῖα ἠφανίσθη. Ἡ Δινόρα τὴν εἶδε νὰ παρέλθῃ, ὡς σκιὰ ἐν τῇ νυκτί, τὴν κιγκλίδα τῆς πλατείας, καὶ ἔμεινε μόνη, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ παρατηροῦσα τὴν κενὴν θέσιν τοῦ πατρός της.

Δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις. Ὑπὸ τὴν λυχνίαν ἥτις ἐφώτιζε τὸν χιονώδη λαιμόν της, τὴν μαύρην λελυμένην κόμην της, ἔρριψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν της, καὶ κατασχιζομένη ὑπ' ὀλολυγμῶν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τραπεζομάνδυλον, ὅπου ἡ Βικτορῖνα εἶχε παραθέσει τὸ φαγητὸν διὰ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον φυλακισμένον ἐκεῖ κάτω, τὸν ὁποῖον θὰ ὑπηρέτει τόρα κανεὶς δεσμοφύλαξ, ἔκλαυσεν· πᾶσα ἡ ὕπαρξίς της κατεβυθίζετο, τὰ τεταμένα νεῦρά της ἀπέληγον εἰς παροξυσμὸν δακρυόπηκτον. Καὶ ἐν τῇ ἀπομονώσει ταύτῃ, ἥτις τῇ παρεῖχε τὴν σκληρὰν συναίσθησιν τῆς ὀρφανίας, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο καὶ ὑπερήφανον πλᾶσμα δὲν εἶχε πλέον ἐπὶ τῶν χειλέων ἐπὶ τῶν δακρύων καὶ τῶν κραυγῶν της, εἰμὴ τὴν θλιβερὰν καὶ γλυκείαν αὐτὴν λέξιν παιδίου βατταρίζοντος ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ὀδύνης του, ὥς ποτε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κούνιας της:

— Παπάκη!... Ἐκεῖνος!... Φτωχέ μου, ἀκριβέ μου πατέρα!... Παπάκη!... Παπάκη!...

Καὶ τῆς ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἤκουε, τὴν παιδικὴν αὐτὴν ἐπίκλησιν, ἡ ὁποία, πάντοτε, τὸν ἔκανεν ἄλλοτε νὰ τρέχῃ, ὅταν αὕτη ἐφοβεῖτο ἢ ἐπονοῦσε, καὶ ἀνοίγων ἔξαφνα τὴν θύραν, νὰ τὴν πέρνῃ 'ς τὰ χέρια του, νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ, νὰ τὴν φιλῇ εἰς τὸ μέτωπον, νὰ τῆς λέγῃ: «Ἐτρελλάθηκες; Ἐδῶ εἶμαι! Τί ἔχεις λοιπόν; Τί σοῦ ἔκαμαν, μικρή μου Δινόρα;»

Πτωχὲ Εὐγένιε Φερῶ; θὰ τὸν ἐπανέβλεπε, μόνον;

IV

Ἡ γηραιὰ θεραπαινὶς ἐπανῆλθε μετὰ μίαν ὥραν, καταζαλισμένη, «μὲ παγωμένον αἷμα», ἔλεγεν. Ὁ πρίγγιψ Σαντεναὶ δὲν ἦτον εἰς τὸ μέγαρον. Ὁ Κύριος πρίγγιψ δὲν θὰ ἐπανήρχετο τὴν ἑσπέραν. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς ἐπιστολῆς πρὸ τῆς αὔριον. Ὁ θυρωρὸς εἶχεν ἐρωτήσει τὴν Βικτορίναν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ βοηθήματος.

Ἀφοῦ τὸ θέλεις, μάλιστα, γιὰ βοήθημα.

Τότε ὁ θυρωρὸς αὐθαδέστατα ἔσπασε 'ςτὰ γέλοια. Τὸν ἐνοχλοῦσαν ἐπὶ τέλους τὸν κ. πρίγγιπα μ' αὐταῖς ταῖς διακονιαῖς. Ἐὰν ὁ κ. Σαντεναὶ ἔδιδεν εἰς ὅλους τοὺς ἐπαίτας ποῦ τὸν παρεκάλουν, δὲν θὰ τοῦ ἔφθανεν ἡ περιουσία του.

Ἐπῆραν τὸ γρῦμμα τῆς «Κυρίας» γιὰ γρᾶμμα ζητιάνας. Τί κτήνη αὐτοὶ οἱ θυρωροί!

Καὶ ἡ Δινόρα, ἀκούουσα, ἐστοχάζετο ὅτι μεθ' ὅλα ταῦτα καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἐζητιάνευε, καθὼς οἱ περιφρονημένοι ἐπαῖται τοῦ συρφετοῦ. Ἔπρεπεν ἡ ὑπερηφάνειά της νὰ ἐκλείψῃ πρὸ τῆς ἱκεσίας. Ἤθελε πρὶν γίνῃ γνωστὴ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἡ ἀπόφασις τῆς δίκης, νὰ ἀναγνώσῃ ὁ κ. Σαντεναὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἥτις ἐρρίφθη ἴσως, τίς οἶδε ποῦ, ἀπὸ τὸν θυρωρόν.

Αἱ ἐφημερίδες! Τὸ «Δίκαιον»! «**Ὑπόθεσις Βεριγνὸν καὶ συντροφίας**». Τί σπαραγμὸς τὴν ἐπαύριον ὅτε ἤνοιξε τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων, ἔνθα ἐν ἑκάστῃ σχεδὸν γραμμῇ ἀνεύρισκε τὸ ὄνομα τοῦ πατρός της, καὶ ἀνέγνω τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν, ὑβριστικῶς καὶ αὐστηρῶς ἠτιολογημένην.

(ἀκολουθεῖ)